

הישיבה ה-21 (שלא מן המניין) של מועצת העירייה
מיום שני, ג' בשבט תש"ע (18.01.10)

עירונית אריאל

הישיבה ה-21 (שלא מן המניין) של מועצת העירוניה

מיום שני, ג' בשבט תש"ע (18.01.10)

נוכחים:

מר רון נחמן	- ראש העיר
מר פבל פולב	- מ"מ ראש העיר
מר יחיאל תוהמי	- סגן ראש העיר
גב' שירה דקל	- חברת מועצת העיר
גב' לודמילה גוזב	- חברת מועצת העיר
מר אלי שבירו	- חבר מועצת העיר
מר יוסי חן	- חבר מועצת העיר
מר אבי סמו	- חבר מועצת העיר
עו"ד אריאל עזריה	- חבר מועצת העיר
מר יעקב עמנואל	- חבר מועצת העיר

חסרים:

מר מקס צ'רנוגלס - חבר מועצת העיר

משתתפים:

גב' חנה גולן	- מנכ"ל העירוניה
עו"ד שרון שטיין	- יועץ משפטי
מר ג'והר חלבי	- גזבר העירוניה
מר רז קינסליך	- עוזר ראש העיר
מר אלי גיל-עד	- עו"ס, מנהל האגף לשרותים חברתיים
גב' אלונה לוי	- פקידת סעד לחוק נוער
ילנה צ'רנוגלז	- עו"ס, מתמחה לפקידת סעד
גב' שרה פרא	- מנהלת אגף החינוך
גב' עינת שמש	- עו"ס, ראש צוות רכזת הועדה פרט ומשפחה
מר סרגיי דלגץ	- קצין נוער שומרון
גב' יעל אורן	- מפקחת שירות מבחן לנוער
מר חגי סלק	- מנהל מרחב, "ידידים" למען הנוער והחברה

על סדר היום :

דיון בעקבות פרסום דו"ח המועצה לשלום הילד לשנת 2008, והממצאים לגבי אריאל.

מר רון נחמן – ראה"ע : חברים, אני מבקש לפתוח את הישיבה שלא מן המניין מס' 21. על סדר היום, לפי הבקשה של 5 מחברי מועצת העיר שכתבו את הבקשה. בבקשה, המנכ"לית.

גב' חנה גולן : מי שהגיש יקריא, ככה זה מקובל.

מר רון נחמן – ראה"ע : בבקשה, מי מעלה את הנושא?

מר יחיאל תוהמי : אני יכול להתייחס למשהו לפני זה? זה מדובר באריאל או מדובר בכל האזור? זו השאלה שלי.

גב' חנה גולן : אבל אתה חתמת? אתה ביקשת את הדיון?

מר יחיאל תוהמי : אני לא ביקשתי, אבל אני רוצה לדעת.

גב' חנה גולן : אז מי שביקש שיגיד.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני פועל לפי הנוהל של התקנון. מגיש ההצעה או מגישי ההצעה צריכים להעלות את ההצעה. לאחר מכן, סדר הדיון יהיה כדלקמן, כדי לפתור את הבעיות האלה: יוצגו, יש פה אנשי מקצוע, יתייחסו כאן למה שאתה עכשיו שאלת את השאלה הזאת דרך אגב, ויתפתח כאן דיון. הכול יהיה כמו שצריך ואנחנו נתפזר בשלום הביתה. בבקשה, מי מציג?

מר אלי שבירו : אנחנו ביקשנו,

מר רון נחמן – ראה"ע : אנחנו – מי?

מר אלי שבירו : אנחנו זה אני, אלי שבירו, יוסי חן, מקס צ'רנוגלס, אבי

סמו ושירה דקל. ביקשנו לזמן את הישיבה הזאת כישיבה שלא מן המניין, לאחר שבתקשורת, גם בעיתונות וגם בתקשורת הארצית, הופיעו כתבות על כך, ואני מצטט, על פי השנתון הסטטיסטי, הישוב המסוכן ביותר עבור קטינים הוא אריאל. אנחנו מדברים על ציטוט מתוך האגודה לשלום הילד, שפרסמה את הנתונים האלה. ולכן ביקשנו לכנס את הישיבה הזאת. ביקשנו לקבל סקירה גם ממינהל החינוך וגם ממחלקת הרווחה או אגף הרווחה לגבי הנתונים. וביקשנו לקבל סקירה לגבי איזה תוכניות ותקציבים העירייה מתכננת להעמיד על מנת לטפל בבעיה.

מר רון נחמן – ראה"ע : יפה. תודה רבה. אלי, בבקשה.

מר אלי גיל-עד : ערב טוב. הגענו לכאן כדי לתת סקירה – 1. גם על מה

שהעבודה שלנו, לא רק של אגף הרווחה, אלא העירונית, מה אנחנו עושים בנושא של ילדים בסיכון. לפני כן, אלונה וילנה, פקידות הסעד, יציגו את הנתונים ואת העבודה שלהן. עינת, ראש הצוות ורכזת ילד ונוער, תדבר בכלל על נושא של מהו ילד בסיכון, זה מאד חשוב להבין. אני לא בטוח שכולנו באמת מבינים מה המשמעות וחשוב שנתחיל בזה. ואז נדבר גם על הנתונים של השנתון הסטטיסטי של המועצה לשלום הילד. דרך אגב, לא האגודה לשלום הילד אמרה שזה המקום המסוכן, האגודה לשלום הילד דיברה על מספר, היא לא אמרה את הפירוש שזה המקום המסוכן. ולהיפך, סתם בשביל ההתחלה, מי שחתום על השנתון הסטטיסטי, ד"ר אשר בן-אריה, אמר שלחלוטין אי אפשר להבין מזה שזה המקום המסוכן ביותר.

מר יעקב עמנואל : זו הפרשנות של העיתונות.

מר אלי גיל-עד : שזה המקום המסוכן, בהחלט.

מר יעקב עמנואל : ככה הם כתבו?

מר אלי גיל-עד : בהחלט. אבל אני חושב שאחרי שאנחנו נראה גם את המספרים כפי שבאים בשנתון, אז יהיה אפשר יותר להבין. ברשותכם, עינת תפתח. שרה, מנהלת אגף החינוך; יעל אורן, מנהלת שירות המבחן; חגי מארגון 'ידידים' – יעזרו וישלימו את הדברים תוך כדי ההצגה. סרגיי, קצין הנוער של המשטרה, אני מעריך שיהיה לך דברים נוספים גם להגיד. אז בואו נצא לדרך. זה ייקח לנו קצת זמן. תנו לנו קצת סבלנות.

מר אלי שבירו : יש לנו סבלנות רבה.

מר רון נחמן – ראה"ע : אתה מדבר בתור מי?

מר אלי שבירו : בתור אלי שבירו.

מר רון נחמן – ראה"ע : יש זמן לכל ישיבה אגב, להזכיר לך אדוני. בבקשה.

גב' עינת שמש : ערב טוב לכולם. שמי עינת שמש. אני ראש הצוות באגף הרווחה ומרכזת תחום ילד ונוער. אני גם מדריכה את ילנה ואלונה פקידות הסעד לחוק הנוער אצלנו באגף. אני יכולה לומר שכל הנושא הזה של ילדים ונוער זה תחום שמאד מאד מעסיק אותנו באגף הרווחה. אני לא חושבת שאני אגזים אם אני אומר ש-80% מעבודתנו מושקעים לתחום הזה של ילד ונוער ובניית תוכניות טיפול למניעת מצבי סיכון של ילדים. כבר לפני קרוב ל-10 שנים אנחנו התחלנו באמת לעבוד מאד חזק באיתור ילדים בסיכון. זה אומר שאנחנו עושים איזו שהיא הגדרה רחבה מלבד ההגדרה החוקית שמגדירה ילדים בסיכון על פי חוק, שיש 6 סעיפים שבית משפט לנוער מכיר בילדים בסיכון, יש הגדרה רחבה שאנחנו בנינו על סמך קריטריונים שאנחנו זיהינו אותם.

מר רון נחמן – ראה"ע : סליחה, אני רוצה קודם כל לפי החוק. מה החוק קובע, 6 המבחנים או 6 הקריטריונים. אנחנו קודם כל חייבים לבצע מה שלפי החוק. כאן יושבים חברי מועצת עיר, ניזונים מידיעות בעיתונים. לוקחים כתבה בעיתון, שהפרשן הוא אותו עיתונאי, אני לא יודע את הסיבות שלו, ומתוך זה עושים ישיבה. אין לי בעיה. אבל קודם כל אני מבקש, לפחות באופן מקצועי, שאנשים יבינו על מה מדובר. כי אנחנו ישבנו בוועדת החינוך, העלינו את הדברים האלה, היתה סקירה בוועדת החינוך, היו נציגים של המועצה בוועדת החינוך.

גב' שירה דקל : לא היתה סקירה. סקירה של מה?

מר רון נחמן – ראה"ע : אני אזכיר לך.

גב' שירה דקל : אני זוכרת. היתה סקירה של התוכניות, לא היתה סקירה של הנתונים.

מר רון נחמן – ראה"ע : יש לי חדשות בשבילך, אני אזכיר לך. אבל לא כרגע.

מר אלי שבירו : למה?

מר רון נחמן – ראה"ע : אני לא רוצה להיכנס. רשמת הכול הרי באותה ישיבה.

גב' שירה דקל : נכון.

מר רון נחמן – ראה"ע : נכון? תקחי את הרשימות שלך, תקראי.

גב' שירה דקל : ואני יכולה להגיד לך שלא היו שום נתונים.

מר רון נחמן – ראה"ע : תקראי כמה מקרים הודיע מנהל אגף רווחה, 950 מקרים, את זוכרת?

גב' שירה דקל : לא מה שהוצג בתקשורת. לצערי הרב אנחנו נאלצים להסתמך על התקשורת, כי אם ועדת חינוך היא לא היתה ועדה שמציגה בלבד אלא ועדה שעוסקת בבעיות, היינו יכולים לקבל נתונים.

מר רון נחמן – ראה"ע : הבנו את זה. גב' דקל, הבנו את זה. אני מאד שמח להערות שלך. אני ביקשתי כרגע בבקשה,

מר אלי שבירו : היא ענתה למה שאתה אמרת.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני מבקש, מהם הדברים המחויבים על פי חוק, שאם לא עושים את זה אתם עומדים בבעיה כאגף שירותי רווחה.

גב' עינת שמש : או קיי, אז בוא אנחנו נסביר. יש הגדרה של החוק, שהוא מגדיר קטין כנזקק. אני בכוונה משתפת אתכם קצת במונחים מקצועיים.

מר רון נחמן – ראה"ע : תקשיב, תוהמי, זה הדבר הכי חשוב פה.

גב' עינת שמש : קטין כנזקק ואז נותן סמכויות לפקידת הסעד לפעול, שזה יכול להיות צווי השגחה, להשגיח על הילדים במסגרת הקהילה ולבנות תוכניות טיפול שמעוגנות בסמכות של בית משפט. כלומר, אני אתן לכם דוגמא פשוטה, שאני מחליטה, פקידת הסעד מחליטה שילד הולך לאבחון וההורים לא רשאים להגיד – אני מעוניין או לא מעוניין, כן רוצה או לא רוצה – הוא חייב לעשות את זה. ויש גם סמכויות נוספות ללכת עם זה הלאה הם הוא לא משתף פעולה.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני לא שואל על סמכויות, אני שואל על הגדרות. מה זה

אומר שמישהו שנמצא בסיכון, שאז יש קטסטרופה לחיות באריאל? מה זה הגדרה של ילד שנמצא בסיכון?

גב' אלונה לוי : זה אומר שקטין או אחראי על הקטין לא מסוגל לספק לו, אם זה הגנה או מילוי צרכים בסיסיים. אם זה הגנה פיסית או הגנה רגשית וכל מילוי הצרכים, ואין מי שבעצם ישגיח על קטין. כלומר, לא נמצא אחראי על הקטין שבעצם ישגיח עליו.

מר רון נחמן – ראה"ע : זה לא עניין שיש עליו איומים.

גב' עינת שמש : לא.

גב' אלונה לוי : לא.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני מבקש הדברים יהיו ברורים פה.

גב' אלונה לוי : כמו שעינת אמרה, למשל, אם אנחנו מקבלים דיווח מבית ספר שהילד נגיד לא פנוי ללמידה ויש קשיים והוא צריך לעשות אבחון על מנת לקדם אותו ולתת לו את המענה שהוא זקוק לו מבחינה לימודית וההורים מסרבים ולא מוכנים לשתף פעולה, אנחנו רואים שיכול להיות נזק התפתחותי לילד, אז אנחנו רשאים להיכנס ובעצם לנהל איזו שהיא שיחה עם ההורים מתוך מקום לגייס אותם לטובת הקטין. זה סוג של פגיעה.

גב' עינת שמש : אבל זה לא נחשב לקטין בסיכון, אתה מבין?

מר רון נחמן – ראה"ע : אני מבין טוב מאד. אני רוצה שלפרוטוקול זה יהיה כתוב.

גב' עינת שמש : או קיי, בסדר. אני רוצה להתייחס להגדרה של המשרד.

אלה הם דברים שאנחנו כבר מזמן הגדרנו אותם ואיתרנו אותם. אני חושבת שאנחנו אפילו הקדמנו את המשרד בהגדרות שלנו. פשוט המשרד עבר תהליך מאד משמעותי בשנים האחרונות והוא בעצמו נותן הרבה מאד משמעות לאיתור ילדים בסיכון.

מר אלי גיל-עד : המשרד זה משרד הרווחה.

גב' עינת שמש : כן. החוק מדבר על ילדים שנמצאים בסכנה מיידית ישירה, שהם חשופים באופן מידי להתעללות, אלימות או הזנחה. כלומר, שהילדים נמצאים במקום שנעברת שם עבירה. שההורים האחראים עליהם עלולים לפגוע בהם או להתעלל בהם. שהילדים סובלים מהפרעות קשות, התנהגויות קשות, בעיות נפשיות שאינן מטופלות. הזנחה זה אחד הדברים שבאמת מאד משמעותיים וצריך באמת לאתר אותם ולומר – זהו, עד כאן, כי יש הזנחה. לא כל מי שגר בצפיפות דיור נחשב כמצב של הזנחה. וכהנה נסיבות שיכולות לגרום לסיכון. שוב, זה לא מחייב, אבל צירוף של בעיות יכול להביא למצב כזה. כמו משבר גירושין, אבטלה, עליה, מחלות, מוות של אחד מההורים או פגם במסוגלות של האחראי על הקטין בלתפקד, זה אחד מהדברים שיכולים להוביל את המצב למצב של סיכון. כשהקטין פוגע בעצמו, בזולת, זה גם משהו שככה מעורר דאגה רבה. וקטינים שעברו על החוק או נמצאים במצב שהם עלולים להיכנס למצב של עבריינות, הם גם קטינים שמוגדרים על ידינו כילדים בסיכון. עכשיו, אם אתם תסתכלו על כל המרכיבים האלה,

גב' חנה גולן : עינת, אני רוצה לשאול, אפשר אחר כך לקבל את המצגת? לפחות של ההגדרות. זה יחסוך כתיבה.

גב' עינת שמש : בוודאי.

גב' חנה גולן : אפשר יהיה לצרף את זה לישיבת המועצה.

גב' עינת שמש : אם תשימו לב לפרמטרים הללו, הם ברובם קשורים לתפקוד

של המשפחה, הם לא קשורים לסביבה, לפגיעות, לחשיפה הקהילתית, אלא הדברים קשורים לתפקוד המשפחתי ולכן אנחנו באמת צריכים להשקיע הרבה מאד בשיתוף פעולה עם אגף החינוך, שהוא יד ימיננו, באיתור אותם ילדים. כי בוא נאמר, אנחנו לא נשמע את זה מהסביבה, אנחנו צריכים לשמוע את זה מהילדים עצמם, שהם ידווחו ויספרו, ובדרך כלל זה נחשף על ידי המסגרות החינוכיות. אז אם תראו, מרבית מהילדים בסך הכול הם ילדים שנמצאים בקבוצת סיכון, הם עדיין לא מטופלים על ידי פקידת סעד, אפילו לא במצב של מעקב של פקידת הסעד, אבל אנחנו כבר מאתרים אותם ואנחנו מבקשים כבר לבנות להם תוכניות טיפול, לפני שהם נכנסים להגדרה שעל פי חוק נחשבת לילדים בסיכון.

מר רון נחמן – ראה"ע: היוזמה לאיתור זה שלכם.

גב' עינת שמש: כן.

מר רון נחמן – ראה"ע: זה חשוב מאד שתדגישו את הדברים האלה.

מר אלי שבירו: יש לי שאלה. הנתונים שבעצם על בסיסם יצאו כל ההצהרות בתקשורת, מדברים גם על נושא של תיקים שנפתחו לילדים, תלונות שהגיעו למשטרה. נכון?

מר רון נחמן – ראה"ע: סליחה, מר שבירו, על זה יענה,

מר אלי שבירו: רק לך מותר לשאול שאלות?

מר רון נחמן – ראה"ע: לא, אבל אני קבעתי את סדר הדיון ואני עדיין יושב-ראש, לא אתה.

מר אלי שבירו: בסדר. מותר לי לשאול בדיוק כמו שלך.

מר רון נחמן – ראה"ע : מותר לך לבקש רשות לדיבור.

מר אלי שבירו : מותר לי לשאול בדיוק כמו שלך.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני לפי הפרוטוקול. אנחנו לא באורנית, אנחנו באריאל.

מר יחיאל תוהמי : הדיון הוא ענייני.

מר אלי שבירו : הוא לא יודע להיות ענייני. על מה אתה מדבר, תוהמי?

מר רון נחמן – ראה"ע : באתם כדי להרגיז את ראש העיר? לא תצליחו.

מר אלי שבירו : הוא לא ענייני. אם אני אשאל שאלה, זה בסדר גמור.

מר רון נחמן – ראה"ע : אתה תבקש לקבל רשות דיבור – תקבל את זה, מר שבירו.

עכשיו, סליחה רגע אחד, יש לי כאן סדר יום: אגף שירותי רווחה מציג, אגף החינוך יציג, משטרת ישראל תציג, השירות הפסיכולוגי או כל מי שצריך להציג, על כל הדברים האלה תקבלו תשובות. מה קרה? קדימה.

מר אלי גיל-עד : אנחנו נפנה ישר לנתונים. אני רואה שזה מאד מעניין.

מר רון נחמן – ראה"ע : לא, אתה לא פונה ישר לנתונים. אתה תלך לפי תוכנית.

ביקשו דיון – יקבלו כאן דיון. אני לא דן בנתונים שדרך העיתון קיבלו אותם. קודם כל שיבינו את הכול.

מר פבל פולב : אלי, יש תשובות,

מר רון נחמן – ראה"ע : אתה צריך לעזור לי? לא מרגיזים אותי. אבל הם רוצים דיון בשביל תקשורת? אז יקבלו דיון רציני, לא תקשורת.

מר פבל פולב : אני בעד.

גב' אלונה לוי : אני קצת אסביר על התפקיד שלי ושל ילנה כפקידות סעד באגף לשירותים חברתיים. בעצם אנחנו כפקידות סעד, מתפקידנו בעצם לאתר קטינים, קטינים מבחינת החוק זה מגיל 0 עד גיל 18, שנמצאים במצב סיכון או סכנה מפגיעה מצד האחראי עליהם, זה אומר ההורה, או קטינים שנמצאים אצל אחראי אחר ושיש חשש בעצם לשלומם הגופני או רגשי של הקטין, מכל סיבה שהיא. זה בעצם הגדרת החוק, שפה אנחנו כפקידות סעד אחראיות על שלומם של הקטין. אנחנו יותר מתנהלים על פי החוק של חוק טיפול והשגחה. חוק טיפול רגשי, בעצם יעל תציג את החלק זה, זה מהמקום של האכיפה. אנחנו יותר מבחינת החוק, מבחינת דרכי התערבות, דרכי טיפול, על מנת להיטיב את מצבו של הקטין ובני משפחתו.

מר יעקב עמנואל : למי אתם כפופים, למשרד העבודה והרווחה?

מר אלי גיל-עד : רווחה ושירותים חברתיים.

גב' אלונה לוי : העבודה שלנו בעצם מתנהלת בכמה מישורים: הדבר הראשון, כמו שאתם רואים, מבחינתנו רמת המודעות, בגלל זה, אם תסתכלו אחר כך בנתונים בשקף שיבוא אחרי זה, אנחנו מתייחסים למספר דווקא בצורה מאד חיובית כי מבחינתנו אנחנו רואים איזו שהיא הצלחה של העבודה שלנו מבחינת איתור ילדים בסיכון, שאיכשהו ככה הצלחנו מהמקום הזה. כלומר, לאתר ילדים שנמצאים בסיכון ולתת להם מענה לפני שהם נכנסים למצב אחר שהוא יותר קיצוני ויותר מסוכן. אנחנו בעצם עובדים בשיתוף פעולה יחד עם מסגרות שנמצאות בקהילה, אם זה מסגרות חינוך, מועדוניות, מתנ"ס, אפילו גם מבחינת האנשים בקהילה. כלומר, מקבלים דיווחים אפילו מאנשים פרטיים ושכנים, כשמדווחים שראו או שמעו על קטינים במצב

כזה או אחר. העבודה שלנו מתנהלת בעצם בכמה דרכים: אחת – בעצם כמו שאמרת על האיתור, אנחנו בעצם עובדים על מנת לאתר את הקטינים שזקוקים לאיזה שהוא מענה בצורך של הגנה. יש את שיתוף הפעולה, אנחנו אוספות מידע לגבי הקטין והמשפחה. אנחנו עובדות צמוד עם ה-עו"ס משפחה ומנהלות באמת דו-שיח. עורכות ביקורי בית על מנת להכיר את הדינאמיקה בבית, את מערכת היחסים. לראות איזה פרטנר יש לנו לעבוד איתו. מי המשפחה בכלל. כמה כוחות יש להם. כדי אחר כך להתאים את זה בעצם לדרכי הטיפול ולתוכנית טיפולית שאנחנו רוצים לבנות על מנת לסייע למשפחה. אנחנו גם עובדים בשיתוף כמובן עם גורמי החוק, שזה המשטרה, וקציני מבחן. אנחנו עובדים כל הזמן באמת בדו-שיח מקביל. כלומר, לשמוע מהם על ההתנהלות של הקטין יחד עם קציני המבחן. גם המשטרה, מקבלים מהם דיווחים ועובדים ביחד מבחינת חשיבה לגבי רמת הדיווחים שמתבצעת.

מר יחיאל תוהמי: מה שלא ראיתי פה, מצב כלכלי קשה בבית שמשפיע על הילדים, משפיע על הכול, זה דבר שלא ראיתי פה במצגת.

גב' עינת שמש: מנינו רק חלק מהפרמטרים.

מר יחיאל תוהמי: כי במצב מאד מאד קשה, כשהמצב הכלכלי קשה בבית, זה משפיע על הילדים.

מר רון נחמן – ראה"ע: תוהמי, היא אמרה בהגדרה,

מר יחיאל תוהמי: היא לא אמרה את זה בהגדרה.

מר רון נחמן – ראה"ע: היא אמרה את זה, הקודמת, היא הדגישה את הנקודה הזאת של משבר כלכלי. לא שמעת, זה מוקלט.

גב' אלונה לוי: הרבה פעמים כשיש משבר כלכלי, אנחנו יודעים שהרבה

פעמים הורה נכנס ללחץ. כלומר, יש לחץ מהמקום ש-אני חייב לפרנס, חייב לכלכל, ואין בעצם הכנסה או יכולת לכלכל את המשפחה. ואז זה גורם לויכוחים, למריבות הרבה פעמים, וזה גם מגיע לסוג של אלימות. ומי שחשוף אליהם זה בעצם הקטין. ואם הקטין זקוק למענה בנוסף לקשיים שיש, כמו למשל אבחון וטיפול וחונכות, או לקחת אותו למקום כזה או אחר, וההורים לא יכולים, ואז בעצם יש מניעה, כתוצאה מהקשיים הכלכליים יש מניעה של ההורה לקחת אותו בעצם לאיזה שהוא טיפול שהוא זקוק לו. זה גם יכול לעבור קטין בסיכון. גם משפחות חד הוריות, שבעצם מתמודדות לבד עם הגידול, עם הפרנסה והאחריות על הקטין. כלומר, הן עושות בקטע של לחנך, להתנהל מול הילד ביום יום בשוטף, בלי עזרה, אם זה של בעל או אין להם גורמי, מה שנקרא גורמי תמיכה משפחתיים, או סיוע משפחתי שיכול לעזור להם ולסייע להם. גם זה יכול להוביל שהקטינים בעצם יהיו בהגדרה של קטינים בסיכון.

מר יעקב עמנואל : לפי ההגדרות האלה חצי מהילדים במדינה זה ילדים בסיכון.

מר אלי גיל-עד : מנו, אתה אומר דבר חשוב, כי צריך להבין שילדים בסיכון זה לאו דווקא מה שאנחנו נחשוב פה, שישר ילד בסיכון, יש ישר פקידת סעד וכדומה. לא. למשל אני אתן דוגמא, כל הילדים פה של קהילת נצרים נחשבים מבחינת משרד הרווחה כילדים בסיכון. למה? מה, ההורים שלהם מסכנים אותם? לא. אבל הורים, היה מצב משברי כזה שלוקח למשפחה כל כך הרבה זמן להתארגן. בזמן הזה הילד הוא בקבוצת סיכון.

גב' חנה גולן : כמה ילדים יש לנצרים? הם מעלים את הממוצע.

מר אלי גיל-עד : אני לא יודע מספר מדויק. זה הרבה. בהחלט כן.

גב' חנה גולן : כדאי שתציין את זה.

מר אלי גיל-עד : נכון. נכון. זאת אומרת, ההגדרות לילד בסיכון זה לא רק ילד שהוא מוזנח בצורה מטורפת בבית או שהוא מקבל מכות רצח בבית. זה לא רק זה. זה כבר ילדים שהם בטיפול של פקידות סעד. זה כבר השלב הבא.

גב' אלונה לוי : יש גם עוד חלק חשוב ככה לומר, שאנחנו גם בעצם מטפלות בעצם בקטינים שנמצאים תחת צו השגחה או משמורת. כלומר, אנחנו כל הזמן עסוקים גם סביבם, באמת לראות, לבקר אותם במקומות החוץ ביתיות, לעבוד עם ההורים במקביל על מנת לסייע. אנחנו כל הזמן בעצם עושים עבודה גם עם קטינים שנמצאים תחת צו. אם תסתכלו ככה באמת על שנת 2007 ו-2008, יש עליה. כלומר, סך הכול הילדים ב-2007 זה 97 ילדים, לעומת 2008 שזה 127. עוד פעם, אנחנו רואים את זה באיזו שהיא באמת עליה מבחינתנו מאד יפה, כי מבחינתנו זה לא שהילדים שנמצאים בסיכון פתאום עלה, אנחנו רואים את העליה כתוצאה באמת מהיכולת שלנו באמת לאתר ילדים בסיכון ולתת את המענה. וגם בדרכי התערבות שלנו, בשיתוף פעולה שלנו עם גורמים. ואנחנו דווקא מאד מעריכים את רמת הדיווחים שמגיעים אלינו, כי רמת המודעות בקהילה, אם זה בקרב גורמי חינוך שבאמת יכולים לשים לב, אם ילד הגיע במצב שונה מהרגיל או הגיע בהופעה שהיא מאד לא תואמת, או הגיע עם פגיעה כזאת או אחרת, באמת רמת הדיווח ורמת המודעות לשלומם של הקטין מאד עלתה ואז אנחנו מקבלים בעצם פניות שאנחנו נוכל בעצם להתערב ולתת מענה ולא להשאיר את הסיכון באיזו שהיא מצוקה שמתמשכת.

מר אלי גיל-עד : אלונה, אני רק אכנס רגע לתוכנית של אלונה. על שנת 2009, כמעט בטוח, המספר יהיה גדול יותר. זאת אומרת, אנחנו לא חושבים, כשישבנו ועשינו סקירה, אנחנו לא חושבים שמהו השתנה אצל הילדים באריאל ב-3 השנים האחרונות. התושבים הם אותם תושבים, עד כמה שידוע לי, אולי אחוז לפה, אחוז לשם. הילדים הם פחות או יותר אותם ילדים. אבל העליה היא עליה גדולה. מה, הילדים באמת יותר בסיכון. לא, הילדים הם לא יותר בסיכון. אבל יש עבודה מאד מאומצת של השותפים לנו ושלנו, כדי לבוא ולאתר את אותם ילדים. ולכן אנחנו רואים גם גדילה במספרים. זאת אומרת, ההצלחה, אני אומר, ברגע שיש גננת בגן

והיא יודעת, היא שמה לב שילד מגיע עצוב באותו יום לגן, או עם איזה שהוא סימן, והיא יודעת שזה צריך להדליק איזו שהיא נורה אדומה. זה לא אומר שהילד קרה לו משהו, אבל זה צריך להדליק נורה אדומה, היא צריכה להתעניין, לשים לב, לשאול. ומה היא עושה, כל הפעולות שהיא עושה לאחר מכן, ולאחר מכן גם הפעולות של פקידות הסעד, אם צריך, וטיפול עם המשטרה אם צריך, זה יגדיל פה את המספרים. זה לא יצביע על יותר ילדים בסיכון, אבל זה בהחלט יצביע על זה שיש מערכת איתור טובה.

מר יחיאל תוהמי : הדיווח הזה יוצא החוצה?

מר אלי גיל-עד : זה השנתון הסטטיסטי. אנחנו מוסרים את זה למועצה לשלום הילד, את הנתונים, בהחלט.

גב' חנה גולן : אנחנו לא מסתירים, להיפך.

מר יחיאל תוהמי : לא, ודאי.

מר רון נחמן – ראה"ע : בסוף הדיון הכול יהיה בסדר.

גב' חנה גולן : אם בבני עיש לא היו מסתירים, כנראה שלא היה קורה מה שקרה.

מר אלי גיל-עד : בסוף אני אתן דוגמא למקומות שזה לא קורה, שהמספרים נמוכים. אני אתן גם שמות של המקומות האלה.

מר רון נחמן – ראה"ע : הנה, כתוב כאן, אבל אחר כך תתן את זה.

גב' אלונה לוי : באמת, כמו שאלי ככה אמר, באמת רמת המודעות בקהילה

עלתה, אם זה אצל גורמים חינוכיים, כמו בתי-ספר, מועדוניות, גני ילדים, אבל לא רק אצלם. אנחנו יכולים להגיד לכם שגם בקרב הקטינים רמת המודעות עלתה. הרבה פעמים מקבלים דיווחים שקטין דיווח על חבר שלו שהוא יודע שבבית שלו קורה א-ב-ג. או שקטין יודע, מתוך למידה, מתוך חשיפה לתקשורת, מתוך באמת שיעורים שבית-הספר ככה מקנה להם, מה שנקרא על שמירת גופי ומה מותר להורה ומה אסור, מגיל הגן, הם גם באים ומדווחים – אבא עשה לי ככה, כי הם יודעים שאבא בעצם פוגע ובעצם עושה משהו שהוא אסור. אז גם רמת המודעות בקרב קטינים עלתה, אנחנו מקבלים יותר דיווחים. העבודה שלנו מאד משותפת יחד, באמת, עם כל הגורמים בקהילה. אנחנו הרבה פעמים מנהלים דו-שיח. באמת עושים עבודה מאד מאד מקיפה, עבודת שטח מאד מאסיבית. זאת אומרת, בודקים על הילד, בודקים אם זה אירוע חד פעמי או שזה אירוע שחוזר על עצמו, בודקים עם ההורים כמה כוחות. באמת, עושים איזה שהוא ככה, מבחינתנו, איזה שהוא איסוף מידע מאד מאד רחב לפני שאנחנו ככה נכנסים. אלא במקרה אם יש משהו מאד קיצוני או איזה שהוא אירוע שאנחנו יודעים שחייבים למנוע אותו ולהפסיק אותו עכשיו, אז אנחנו נכנסים בצורה מאד, מה שנקרא מאסיבית, ופועלים כאן ועכשיו.

מר אבי סמו : זה בעצם הפער בין המקרים שדווחו למקרים שמטופלים?

זאת אומרת, המקרים שדווחו, משהו כמו 275, לעומת מקרים שמטופלים 126?

גב' אלונה לוי : כן. נכון.

מר אלי גיל-עד : אולי אלינה תתן פה על העבודה עם המשטרה והנתונים על התיקים הפליליים.

מר יעקב עמנואל : לפני זה, מה החוק אומר על חובת הדיווח של גנת או מורה?

גב' אלונה לוי : חייב. לפי חוק הדיווח, חייב כל גורם חינוך וטיפול ואזרח

לדווח.

מר אלי גיל-עד : יותר מזה, כל אזרח חייב בחובת דיווח. זאת אומרת, אם יש לאיזה שהוא אזרח, הוא יודע או חושד שיש איזה שהוא קטין בסיכון, הוא חייב,

גב' עינת שמש : יסוד סביר להניח שנעברה עבירה בקטין, כל אזרח חייב לדווח. אבל החוק מחמיר עם אנשי חינוך, אנשי בריאות, ואפילו יש עונשי מאסר שהם כפולים בחוק אם הם לא דיווחו.

מר רון נחמן – ראה"ע : כן, בבקשה.

גב' ילנה צרנוגלז : אני רוצה לדבר קצת על הנתונים שכאן במצגת על הסך הכול תיקים כלליים שפה נפתחו. אני לא יודעת להגיד לכם אם המספר 33 הוא מתייחס רק לאריאל או לכל האזור שלנו, כי בשנתון הסטטיסטי בחלק מהאזורים הם כן פירטו בישובים הקטנים גם, ואצלנו זה אריאל ואריאל.

מר אלי גיל-עד : צריך לדעת, בשנתון הסטטיסטי מופיע ה-33 תיקים באריאל, אבל לא מופיע, סרגיי שתדע, לא מופיע הישובים שבמועצה אזורית שומרון, לא מופיע עמנואל,

גב' חנה גולן : זה בתוך אריאל. סרגיי יתייחס לזה.

מר רון נחמן – ראה"ע : יש חלוקת עבודה. אתם מציגים את הרווחה, שרה תציג את החינוך, המשטרה תציג את המשטרה, ראש העיר יציג את מבקר המדינה. מה אתה רוצה עוד?

מר יעקב עמנואל : חשבתי שראש העיר יציג את האופוזיציה.

מר רון נחמן – ראה"ע : לא. האופוזיציה העלתה נושא לדיון, זה לגיטימי, זה בסדר, והכול בסדר.

גב' ילנה צרנוגלז : אז אם אני אמשיך, גם כמות התיקים הזאת בעצם מתייחסת לאנשים מבוגרים שהם גרמו איזו שהיא פגיעה לילדים עד גיל 18. אם אתם תסתכלו כאן, בעצם זה אחוזים. כל העמודים האלה זה ביחד, זה 100%. אז מתוך ה-100% האלה יש לנו כמעט 33% שזה פגיעה של שני ההורים בקטין, של האם זה קרוב ל-30% ושל האב זה קצת פחות. אח/אחות זה עוד איזה 2-3%. והשאר, משהו כמו 18% זה אחר, זה החבר, מכר.

מר רון נחמן – ראה"ע : מה זה אומר הטבלה הזאת?

גב' ילנה צרנוגלז : הטבלה הזאת בעצם מתייחסת לזה שהילדים נמצאים בסיכון בתוך המשפחה, בתוך ההורים.

מר רון נחמן – ראה"ע : מה זה שני הורים? אני לא מבין את זה.

מר אלי שבירו : אבא ואמא זה שני הורים.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני מבקש את הטבלה הזאת להבין. מה זה שני הורים? מה זה אם? מה זה אב? מה זה אח? למה זה מתייחס?

מר אלי גיל-עד : אני אסביר. כשאנחנו מדברים על ילדים בסיכון, אנחנו מדברים שבדרך כלל הפוגע הוא לא פוגע חיצוני למשפחה. ב-79.9% הארצי, זה בתוך הבית – זה אבא, אמא, שני הורים, אח ואחות באחוזים הרבה יותר קטנים.

מר יעקב עמנואל : זה גם עבירות מין?

מר אלי גיל-עד : כן, כן, זה כבר כולל הכול. עכשיו, מה זה אומר?

מר רון נחמן – ראה"ע : מה זה אומר?

מר אלי גיל-עד : אני רק רוצה להגיד משהו רק על האיתור. 1. זה אומר כזה

דבר – אם אנחנו חושבים שילד בסיכון זה ילד שמתעמרים בו נגיד בבית-ספר או במתנ"ס או לא יודע מה, זה לא ילד בסיכון, זה משהו אחר. אז גם מאד קל לבוא ולדעת מזה. הילד מגיע הביתה, מתלונן. בדרך כלל גם ההורים באים ועושים 'הו-הא' גדול. איפה הבעיה? הבעיה היא כשזה קורה בין כתלי הבית. אף אחד לא יודע, אבא ואמא בטח מסתירים, הרבה פעמים גם מאיימים על הילד שחס וחלילה אם מישהו יידע, מה יאונה לו. ופה הקושי לבוא ולגלות. זאת אומרת, אנחנו בראש וראשונה מדברים על זה שהפגיעה מגיעה מאבא ואמא. אתם חברי המועצה, אני אומר, חס וחלילה בלי לזלזל בכם ובמיקומכם, אני אומר, בראש וראשונה מי שאחראי על הילדים בסיכון זה אבא ואמא. זה, ראש העיר, אפילו לא אתה. זאת אומרת, בראש וראשונה אבא ואמא.

מר רון נחמן – ראה"ע : זה תגיד לדעתך, כי יש אחרים שדעתם שונה. חושבים

שראש העיר גם אחראי לדבר הזה.

מר אלי גיל-עד : לא. אבל אני אומר, יש לנו אחריות לפיתוח מענים כשזה

כבר קורה או למניעה, עינת עוד מעט תציג את כל המענים שאנחנו מנסים לתת. אבל ילד בסיכון, ב-80% זה ילד בסיכון כי אבא ואמא פגעו בו. זה מאד מאד חשוב לדעת.

עו"ד שרון שטיין : אני רק רוצה לשאול, בנתונים האלה אין התפלגות שזה

נגיד, תיקים פליליים, איך מתוך ה-33 יודעים למשל, ש-5 או 6 תיקים זה באותה משפחה נגיד, או אותו זוג הורים? נגיד אותו זוג הורים שפוגע בכל הילדים, שיש לו 3-4 קטינים.

מר רון נחמן – ראה"ע : זה המשטרה צריכה להתייחס. סרגיי, אתה תתייחס לזה?

מר אלי גיל-עד : רק אני אגיד, ברגע שאנחנו מקבלים מידע על ילד שנפגע, נגיד מגיע לגן עם סימנים כחולים, מספר שאבא הכה אותו. את יודעת מה, ילנה, תספרי עם חוקרי הילדים.

גב' ילנה צרנוגלז : אז ברגע שיש לנו באמת דיווח מהמסגרת הלימודית, שאנחנו עובדים איתם בשיתוף פעולה פשוט מדהים, השנה זה משהו חדש לחלוטין, שיש עירנות פשוט אחרת לגמרי, והם מדווחים לנו על כל דבר שלא טוב לגנות, היא לא שלמה עם איזו שהיא שאלה, היא מרימה טלפון, שואלת – האם יתכן? האם אפשר? בואו נחשוב יחד. או שתבואו אלינו לגן, תסתכלו, תתרשמו, תבואו אלינו לבית-הספר ותסתכלו בעצמכם על הילדים.

גב' חנה גולן : כל פניה כזאת של גננת נרשמת אצלכם כפניה ונספרת, אם יש בזה ממש או אין בזה ממש?

גב' ילנה צרנוגלז : נכון.

גב' חנה גולן : זה עדיין נרשם בסטטיסטיקה.

גב' ילנה צ'נוגלז : אנחנו רושמים גם את זה. כי באמת כל התייחסות שלנו, אנחנו לא יודעים מראש מה אנחנו באים ומה אנחנו רואים במו העיניים.

גב' חנה גולן : ומתוך הניסיון המצטבר, כמה מתוך הפניות הן פניות של חשדות שלא היה מאחוריהן שום דבר?

גב' ילנה צרנוגלז : יש. אבל אני רוצה להגיד שמהו כמו 25%, אבל אנחנו צריכים להתייחס ולהמשיך להתייחס, גם להיות במעקב ולבדוק אותם לעומקם.

גב' עינת שמש : כולל סכסוכי שכנים, כל הדברים שבאמת הם דיווחי סרק אבל אנחנו חייבים לבדוק ולעשות מעקב.

גב' אלונה לוי : הרבה פעמים זה קורה גם כשהורים נפרדים או מתגרשים, יש המון הסתות של הורים, אז הם משתמשים בילד. או שהורה מדווח על, אם נגיד הילד גר אצל האמא, אז האבא מתקשר ומדווח על התעללות. אנחנו מחויבים לבדוק כל מקרה לגופו. לפעמים אנחנו מוצאים שיש אמיתות באמת בדיווח, לפעמים אנחנו מוצאים שבאמת מדובר בהסתה.

גב' חנה גולן : השאלה שלי היתה שמתוך הניסיון שלכם, כמה אחוז, 10%, 20%, זה דיווחי סרק?

גב' אלונה לוי : 10% בערך.

גב' ילנה צרנוגלז : יחד עם זאת, אנחנו מקבלים לפעמים איזו שהיא התרשמות ראשונית שאולי זה היה בטעות, אולי זה קרה במקרה. ואנחנו גם ממשיכים להיות במעקב עם אותה משפחה, עם אותו גן ילדים, עם אותה מסגרת חינוכית, כדי לקבל תמונה כמה שיותר מלאה על מה שקורה בבית, על מה שקורה במסגרת הלימודית, ואיך הילד מקבל או לא מקבל עזרה. כי יש גם הרבה ילדים שהם בעצם מתכנסים בתוך עצמם ולא מוכנים לקבל איזו שהיא עזרה חיצונית. לגבי איתור ילדים והעבודה עם המשטרה ועם חוקרי הילדים ועם קציני המבחן, עם הגורמים של האכיפה – גם, אני מאד מאד מבינה אותם. היה עד עכשיו מחסור מוחלט בחוקרי ילדים. היה עד עכשיו גם קשיים ותורי המתנה לתיקים פליליים לילדים שנפתחו או לא נפתחו. זאת אומרת שהעבודה שלנו היא גם הרבה מול המשטרה והרבה להיות מדויקת ולבדוק על איזה מקום עומד התיק הזה, על איזה מקום עומד התיק הזה, האם נפתחה חקירה, לא נפתחה חקירה, מתי יכולים לחקור את הילד. אם חוקרים את הילד, חוקרים גם את האחים האחרים שיש בתוך המשפחה. המקרים האלה, דרך אגב, לא נרשמים כמו,

אם יש במשפחה 5 ילדים, זה נרשם כמו מקרה אחד, לא כמו 5 מקרים שאנחנו מבקשים חוקרת ילדים. אז פה, אם אנחנו מסתכלים עכשיו, אם אנחנו מצליחים להגיע לתוך המשפחה ולבדוק בדיוק מה קורה שם, אז האחוז הזה יעלה. אם אנחנו רואים שבתוך הבית קורים דברים, אנחנו מצליחים להגיע ולראות ולבדוק ולקבל איזה שהוא שיתוף פעולה, גם של המסגרת החינוכית וגם של הילד עצמו וגם של ההורים, אז החלק הזה הוא יעלה.

מר רון נחמן – ראה"ע: זאת אומרת, אם לא הייתם נכנסים למשפחה ולא הייתם יודעים, אז התיקים ברובריקה הזאת, במקום 7.6 היה יכול להיות 0.6. זה נכון?

גב' ילנה צרנוגלז: נכון. נכון.

מר אלי גיל-עד: אני רוצה להגיד יותר מזה. ילנה ואלונה, סרגיי בוודאי יודע, אבל שאר החוקרים במשטרה, יש קשר אישי ביניהם. זה לא נעשה רק בפקסים ובמיילים. זאת אומרת, המטרה שלנו, זה כאשר אנחנו באמת חושבים שיש פה עניין של ילד בסיכון, אנחנו בצורה כמה שיותר נעימה לוחצים על המשטרה להיכנס שם לתוך העסק. לפעמים קורים מקרים, היה לנו מקרה לפני כחודש, שילנה התקשרה לחקירות ילדים על חקירה שהם לא עשו, כי אנחנו מאד מאד היינו מודאגים, והאבא יושב היום בכלא דרך אגב על המקרה הזה שהיה שם. אבל בלי ההתעקשות שלנו, שלצורך העניין יעלה שיעור התיקים, או קיי? לצורך העניין שייפתח פה תיק, שיעשו פה עבודה, הילדים האלה היום היו בסכנה עצומה אם לא היינו מתעקשים פה בעניין הזה. זאת אומרת, שהמספר, ולזה התייחסתי בעניין של המספר של המקום ה-הכי מסוכן לילדים. רבותי, זה בדיוק הפוך. אני לא בא להגיד – אז אין בעיות, נלך, שלום. לא, זה לא העניין. אבל זה בדיוק הפוך. עובדים פה מאד מאד קשה, לא רק אנחנו דרך אגב, גם השותפים כאן והמשטרה, עובדים פה מאד מאד קשה כדי שהדברים האלה ייצאו החוצה. כדי שהמשטרה וחוקרי הילדים יבואו ויטפלו, ואם צריך שיהיה פה תיקים פליליים. כי המשמעות של תיק פלילי זה, כאשר הורה פוגע בילד ויש כבר תיק פלילי, זה אומר שהוא פוגע בו בצורה מאד מאד רצינית, וזה אומר שזאת הדרך

היחידה כרגע לבוא ולהגן על הילד, שהילד יהיה מוגן.

גב' שירה דקל: תן לי רגע להבין. מה שאתה אומר, במילים אחרות, זה

שאנחנו מוגדרים כמקום כזה בגלל שחשפנו יותר מקרים כאלה.

מר אלי גיל-עד: חד וחלק.

גב' שירה דקל: עכשיו רגע, אני רוצה להגיד משהו. קודם כל, עבירות

חשיפה זה דבר ידוע, גם בסמים זה ככה. ככל שאתה עובד יותר במשטרה, ככה אתה

חושף יותר עבירות סמים, ככה הנתונים הולכים ועולים.

מר אלי גיל-עד: בשנה הבאה יהיה לנו יותר סמים. יהיה לנו יותר סמים, כי

פתחנו יחידה להתמכרות שלא היתה. שנה הבאה אנחנו נוכל לשבת ככה ולהגיד שיש

הרבה סמים באריאל.

מר רון נחמן – ראה"ע: תן לה להשלים את השאלה.

גב' שירה דקל: אני מבינה. אבל אני אומרת, זה נכון ואין ספק שהעבודה

של פקידות סעד היא עבודת קודש והעבודה שנעשית מאד חשובה, כי חשיפה ואיתור

זה הדבר הראשון. אבל אז השאלה שנשאלת, חשיפה ואיתור נעשה בעוד מקומות

בארץ, יש עוד מקומות בארץ שעובדים טוב ועובדים קשה, איך אנחנו מגיעים למצב

שאנחנו מקום ראשון, מה יש לכם מבחינת הנתון הזה, כי הוא נתון שלא בא להעיד על

חוסר, אין לי ספק שהוא מעיד על עשייה, אבל הוא מעיד גם על בעיה. הוא מעיד על זה

שיש לנו בעיה מבחינת כמות הקטינים שנמצאים בסכנה. אז זה מה אני מנסה להבין.

מה שאתם אומרים לי – הנתון הוא נכון, אנחנו באמת המקום המסוכן ביותר

לקטינים.

מר אלי גיל-עד: לא. ממש לא. קודם כל אנחנו לא המקום המסוכן ביותר

לקטינים.

גב' שירה דקל : איך? וזה מה שאני רוצה שתסביר, איך הנתון הוא נכון אבל אנחנו לא המקום הכי מסוכן?

גב' חנה גולן : ככל שיש יותר איתור, שירה, יש יותר אפשרויות להציל את הילדים מפני הסכנה.

גב' שירה דקל : אז אנחנו המקום שאיתרו בו הכי הרבה בארץ בעיות?

מר רון נחמן – ראה"ע : יותר כפר-סבא.

גב' שירה דקל : לא קשור לכפר-סבא.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני כבר אומר לך, תגידי את זה ליהודה בן-חמו, יותר מכפר-סבא.

גב' חנה גולן : קודם כל נראה כמה איתרו, כי יש גם את המשטרה שיש לה נתונים.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני אקח כמה שכונות בכפר-סבא שאת מכירה שמה. באורנית אני יודע.

מר אלי שבירו : בוא תעשה גם באורנית איזו שהיא בדיקה גם.

גב' חנה גולן : אם אנחנו רוצים להוביל למסקנה שקבענו לעצמנו מראש שאריאל זה המקום הכי נורא על פני,

מר אלי שבירו :

לא, לא, אנחנו רוצים להיות ענייניים.

גב' חנה גולן :

אז אנחנו יכולים להוביל לזה, ולהגיד – הנתונים זה באמת. זה בדיוק הפוך. ככל שיש לנו יותר איתור, ככה אנחנו צריכים להתגאות. אני רוצה רק לומר, מי שהאזין לשידור הרדיו שבו התראיין אלי גיל-עד, אני לא יודעת אם טרחתם והאזנתם, בכל מקרה, אפילו אלי לא יודע, הוא עכשיו ישמע את זה ממני פעם ראשונה, לאחר מכן התקשרו מרשת ב' אלינו למשרד ושאלו – איפה מצאתם מנהל כזה, שמיישר מבט ואומר בצורה ישרה עם יושר מקצועי – כן, אנחנו עובדים קשה, מאתרים. אנחנו לא חוששים, לא מטאטאים. כל דבר שיש בו איזו שהיא סכנה אנחנו מדווחים למשטרה, גם אם האחוזים עולים.

גב' שירה דקל :

אני מסכימה איתך חנה, אבל אני אומרת עדיין, אני מסכימה איך ואני חושבת, רגע, אני רק אשלים את הנקודה, אני חושבת שבאמת, אין לי ספק שעבודה קשה ומאומצת של כל הגורמים ביחד מביאה לזה. זה עדיין אבל אומר שיש לנו כמות גדולה של קטינים, זה מה שזה אומר בשורה התחתונה.

מר רון נחמן – ראה"ע :

להחליף את האוכלוסיה, אין בעיה.

עו"ד אריאל עזריה :

הדברים נאמרים בצורה כל כך לא רצינית.

מר רון נחמן – ראה"ע :

אריאל, אתה לא מכיר אותה?

עו"ד אריאל עזריה :

הדברים הם כל כך לא רציניים, סליחה.

גב' שירה דקל :

אריאל, אתה לא רציני. תסלח לי אתה מאד. כי אם אתה

חושב שלך יותר חשוב ממישהו מאיתנו החינוך פה, אז אתה טועה.

עו"ד אריאל עזריה :

עדיין לא אמרתי מילה.

גב' שירה דקל : הסיבה שאני יושבת פה זה לא כדי לנגח פה אף אחד, אני אוהבת את אריאל יותר ממה שאתה לדעתי אוהב אותה, ואריאל חשובה לי, ובני הנוער והקטינים פה יותר מכל דעה אחרת, אז אל תלך למקום הלא נכון ואל תיקח את זה למקום הלא נכון. כי אם אני גרה באריאל ואני אומרת את זה ברחבי הארץ, אז אני רוצה להיות גאה במקום שאני גרה בו. זה לגיטימי לחלוטין לעורר את הדיון הזה ואל תיקח את זה למקום הלא נכון.

עו"ד אריאל עזריה : לא, לא, לא, שימי נקודה.

גב' שירה דקל : אני לא אשים נקודה. אתה חצוף.

עו"ד אריאל עזריה : ודאי שתשימי, אני חצוף אבל את אפילו לא יודעת לקשור את הדברים לדברים שאמרת, כי אני עדיין לא אמרתי מילה אחת.

גב' שירה דקל : אני יודעת לקשור אותם, תאמין לי, אני יודעת טוב מאד, ואלי הבין אותי וגם חנה הבינה, והם אמרו חד משמעית – זה נכון, יש פה חשיפה גבוהה ולכן זה הנתון, ועכשיו צריך לדבר על זה. צריך לדבר על הבעיה, לא על ההצלחה.

עו"ד אריאל עזריה : יש פה חשיפה גבוהה ואת לא מצליחה לקשור את הדברים שלך לדברים שלי כיוון שעדיין לא אמרתי מילה אחת, וזה רק מצביע על כך שאת לא יודעת אפילו מה אני הולך לומר. אין לך מושג. את מדברת כמו אופוזיציה.

גב' שירה דקל : בוא נשמע אותך. אתה הולך להגיד משהו בעד, נכון?

עו"ד אריאל עזריה : כן. במקום לבוא ולשאול את השאלות הנכונות, למשל – האם יש לנו נתונים של שיעור החשיפה במקומות אחרים? ואז לבוא,

גב' שירה דקל : מה זאת אומרת? זה מה שעשו בשנתון. הישוו אותנו. למה

אנחנו הכי מסוכנים? מה עשו?

עו"ד אריאל עזריה : סליחה, יש לך נתונים של שיעור החשיפה? את שאלת אותו,

גב' שירה דקל : זה מה שהם עשו. זה מה שהם עשו, לקחו אותנו, אתה לא

מבין?

עו"ד אריאל עזריה : לא, לא, לא. האם במקומות אחרים שיעור החשיפה הוא

זהה לשיעור החשיפה אצלנו? כלומר, האם במקומות אחרים, למשל קחי לדוגמא את
כפר-סבא,

מר רון נחמן – ראה"ע : כפר-סבא, זה טוב בשבילה.

גב' חנה גולן : קח את בני עייש.

מר רון נחמן – ראה"ע : לא, לא, את כפר-סבא.

עו"ד אריאל עזריה : האם שם, באותו מקום, מתבצעת פעולה משמעותית כמו

שמתבצעת כאן? והאם יש באותו שיעור כמו שיש אצלנו חשיפה? זו השאלה. ובאותו
מקום שיש בו חשיפה,

מר אלי שבירו : זו שאלה היפותטית הרי.

עו"ד אריאל עזריה : לא, ממש לא. למה?

גב' שירה דקל : מה היא רלוונטית? מה אכפת לי?

עו"ד אריאל עזריה: מכיוון שאם יתברר שאצלנו החשיפה,

גב' שירה דקל: מה אכפת לי מה קורה שם?

מר אלי שבירו: איך אתה יכול לבדוק את זה?

עו"ד אריאל עזריה: ודאי. כיוון שאם יתברר שאצלנו החשיפה היא של 80%
ובמקומות אחרים החשיפה היא רק,

מר אלי שבירו: איך אתה יכול לדעת שזה 80%. אתה לא יודע את ה-100%,
אתה יודע רק מה חשפת. אתה לא יודע את ה-100%, אתה יודע מה חשפת.

עו"ד אריאל עזריה: יפה. כלומר, המשמעות היא מאד פשוטה, שאם אנחנו לא
יודעים את שיעור החשיפה אי אפשר לבוא ולהצביע שאריאל היא המקום הראשון
ברמה הזאת. אי אפשר אם אנחנו לא יודעים את שיעור החשיפה.

גב' שירה דקל: זה מרגיע אותך? זה גורם לך להרגיש טוב? כי אותי זה לא
מרגיע. גם אם אני אדע ששם לא עובדים, זה לא מרגיע אותי.

מר יעקב עמנואל: לא, לא, הדברים שהוא אומר מרגיעים אותי במובן הזה,
שאם באים ואומרים – יש לנו כאן בעיה ואנחנו חושפים אותה, ולא נשאר ילד אחד
באריאל שאנחנו לא יודעים על הבעיה שלו, ואת כל הבעיות אנחנו מציפים וגם אנחנו
מטפלים. ויש כאן צוות שלם שאומר – אנחנו מטפלים בבעיה. כאן זה חשוב. זה הדבר
שחשוב.

מר רון נחמן – ראה"ע: בכפר-סבא לא יודעים את זה.

גב' שירה דקל :

אתה לא שמעת מה אמרתי.

מר אלי שבירו :

אתה לא שמעת מה היא אמרה.

גב' שירה דקל :

אני שמחה שחושפים את זה, אבל זה עדיין לא אומר

שהבעיה נפתרה.

עו"ד אריאל עזריה :

אל תצביעי. כשאת באה ואת מסתכלת על הגרף הזה ואת

רואה שיש שיעור,

גב' שירה דקל :

לא הסתכלתי על הגרף. הוא לא רלוונטי.

עו"ד אריאל עזריה :

סליחה, יש כאן שיעור של 32 ועוד 25 ועוד 20, שיעור

דרמאטי של עבירות שנעשות בתוך המשפחה. המשמעות היא שנעשית כאן עבודה מאד משמעותית במקום הכי, קודש הקודשים.

מר אלי שבירו :

אתה לא קורא את הגרף הזה נכון בכלל.

עו"ד אריאל עזריה :

אז אם אתה לא קראת אז אין לך מושג מה קורה כאן.

מר אלי שבירו :

כל הגרף הזה, זה אחוזים מתוך ה-33. אבל זה לא משנה,

עזוב.

עו"ד אריאל עזריה :

אתה פשוט לא מבין. אלי, עם כל הכבוד, אתה לא מבין את

הגרף. לא ידעת לקרוא את הגרף. בוא ניתן לאדון כאן היקר שמלווה אותנו,

מר רון נחמן – ראה"ע :

זה לא הדבר היחידי שהוא לא יודע לקרוא.

עו"ד אריאל עזריה : לא משנה. בוא ניתן לו שיבוא ויסביר לך שוב את הגרף. אני מבקש, תסביר לו שוב את הגרף. זה דרמאטי. זה דרמאטי העניין הזה. הוא צריך להבין כאן.

מר רון נחמן – ראה"ע : אריאל צודק. אריאל צודק.

עו"ד אריאל עזריה : אז תן לו להבין את הגרף. אם הוא לא מבין את הגרף, זה בעיה. מחר אתה צריך לקרוא גרף, אתה לא מצליח לקרוא גרף? זה דרמאטי.

גב' שירה דקל : מה זה קשור לגרף עכשיו, אריאל? מה זה קשור לגרף?

מר רון נחמן – ראה"ע : אריאל, תבין, הדיון הזה הרי הוא לא נועד,

עו"ד אריאל עזריה : זה קטנוניות. זה חוצפה.

מר רון נחמן – ראה"ע : הוא לא נועד להגן על שלום הילד. הוא גם לא נועד לקבל את האינפורמציה.

גב' חנה גולן : אבל בכל מקרה היה מתקיים בישיבה הבאה בלי זימון.

מר רון נחמן – ראה"ע : הוא לא נועד לשום דבר. הוא לא נועד לכלום, אלא לתפוס איזו עז, לרכב עליה, לנגח את האנשים שעושים עבודת קודש.

מר אלי שבירו : לא, אדון ראש העיר.

עו"ד אריאל עזריה : אנחנו צריכים ישיבת מועצה בהולה, עכשיו? נו, באמת.

גב' חנה גולן : אני רוצה לומר, אריאל, שבעקבות הפרסום תוכננה

הישיבה. לא בהול, אבל תוכננה הישיבה. רצינו להמתין לראש העיר שיחזור. האנשים קיבלו הנחיה להכין את החומר, כי גם אותנו זה מטריד.

מר יחיאל תוהמי : קודם כל אני רוצה להגיד רון, שאני שמח שיש דיון כזה. באים כל אנשי המקצוע, מאירים את עינינו. ראינו כתבה בעיתון, בא לפה מנהל מחלקת הרווחה, יושב, מסביר למה זה בעליה – כי מטפלים בילדים, כי לא מזניחים ילדים, כי הולכים בודקים אמיתי אחד לאחד. אני לא הבנתי את זה ככה. ואני גם ראיתי בעיתון, כמוך אלי, וזה צרם לי. אבל אני בא, יש פה אנשי מקצוע, יש פה את אלה שעושים עבודת קודש. אני כמוך גם, ראיתי בעיתון – הפחיד אותי. תשמע, אריאל, מקום כזה? אני חושב שצריכים להגיד פה באמת כל הכבוד על האיתור, שאנשי מחלקת הרווחה,

גב' חנה גולן : חכה, בסוף.

מר רון נחמן – ראה"ע : יחיאל, אתה באמצע הדרך. בסוף תתן פעמיים ברכה.

מר יחיאל תוהמי : באמת כל הכבוד לכם שאתם עושים את העבודת קודש ולא צריך באמת לתת לכם בראש, להגיד לכם, על זה שאתם מאתרים אנשים מגיע לכם מכה בראש. מגיע לכם הרבה כבוד על זה.

עו"ד אריאל עזריה : סליחה, אני מציע שאולי כאן המומחה שלנו יסביר לאלי שבירו, שהוא לא הצליח לקרוא את הגרף, גם שירה דקל לא הצליחה להבין את הגרף, מה כתוב בגרף? הוא לא הבין. תסביר לו.

גב' עינת שמש : בואו רגע נעזוב את הגרף ברשותכם. אני רוצה לתת לכם, קודם כל אני חייבת לומר שאמנם האווירה כמרקחה, אבל אני מאד נהנית מהמעורבות הציבורית.

מר רון נחמן – ראה"ע: זה שקט מאד. מה את מדברת בכלל? שקט.

גב' עינת שמש: זה שקט?

מר רון נחמן – ראה"ע: כן. זה רק כל מיני עקיצות, זה שום דבר.

גב' עינת שמש: אמנם אצלנו במחלקה אנחנו עוסקים באמת בבעיות מאד

מאד קשות, האווירה ברוך השם נהדרת ונעימה וטובה. אבל הצוות פה, אני ככה מאד
נהנית,

גב' חנה גולן: את לא חושבת שצריך לפתוח סדנא לטיפול בעצבים?

גב' עינת שמש: יש לנו. יש לנו אם תרצו.

מר רון נחמן – ראה"ע: אנחנו נעשה סדנא לחברי מועצת העיר.

גב' עינת שמש: אבל אני נהנית באמת מהמעורבות ו -

מר רון נחמן – ראה"ע: עשינו את זה כבר פעם. עשינו, אתה זוכר את הסדנא עם

מהות החיים? היתה סדנא יוצא מהכלל.

גב' עינת שמש: באמת אני מעריכה ואני גם נהנית באמת מהמעורבות הזאת

ומהדאגה ככה ההדדית של הצדדים השונים ככה, באמת מה קורה פה בעיר, האם
אנחנו עושים מספיק, האם עשינו הכול. באמת, אני רואה בזה משהו חיובי. אבל אני
רוצה לתת דוגמא אולי שתמחיש את הפער הזה בינינו לבין ערים אחרות. אנחנו בשנים
האחרונות קלטנו כמה משפחות שקיבלו פה דיור סוציאלי. המשפחות האלה הגיעו
אלינו למחלקה,

מר רון נחמן – ראה"ע : מאיפה הם הגיעו?

גב' עינת שמש : מראש העין, פתח תקווה בעיקר.

מר רון נחמן – ראה"ע : אין עוד מקומות אחרים?

מר אלי שבירו : מאורנית אולי.

מר רון נחמן – ראה"ע : מאורנית אין?

גב' עינת שמש : לא, מהוד השרון קיבלנו, אחת גם כבדה. אלה משפחות באמת מרובות בעיות סוציאליות רחבות, חלקן הגיעו כבר כמטופלים בצוויים של בית משפט, וחלקם לא, חלקם הגיעו כמשפחות מרובות ילדים, עם בעיות סוציאליות עצומות. כשהם הגיעו אלינו למחלקה הם קיבלו מבחינתנו את ההגדרה, כבר אחרי שאספנו את האינפורמציה כמובן, כילדים בסיכון. הגענו לוועדות לתכנון דרכי טיפול ואנחנו מקבלים החלטות וההמלצות האלה לא פשוטות בשבילם. והם באים אלינו בטענות – מה, בראש העין הכול היה בסדר איתי; בפתח-תקווה לא היינו ילדים בסיכון, אני לא נרקומנית, בעלי לא מכור לסמים. אז אני לא מתפקדת, נו, אז מה הבעיה? למה תמיד הייתי בסדר ופתאום אני לא בסדר? פתאום אני אמא לא מספיק טובה? זה בדיוק המקום, ההבדל בינינו לבין ערים אחרות. אני מתרשמת ואני יכולה לחתום על זה, שבערים אחרות אולי פקידות הסעד עסוקות יותר בכיבוי שריפות, בהוצאות בחירום, בצווי חירום מהר מהבית. ואנחנו עובדים על זה שנים, אני חושבת שחנה עדה לתקופות קשות שאריאל ידעה בתחום הזה של ילדים בסיכון, שעמלנו רבות באמת בשנים האחרונות לאתר את קבוצות הסיכון ולתת להן תוכניות מניעה שלא נגיע למצבים שכל היום רק נכבה שריפות ונוציא רק ילדים בחירום ורק דרך בתי-משפט נטפל בהם. אלא באמת, במסגרת הקהילה, לפני שהבעיות מחמירות. זה בדיוק הפער.

מר רון נחמן – ראה"ע : כן, מנו, רצית לשאול משהו? כי אני רוצה להמשיך הלאה

את הדיון, גם את המשטרה וגם שרה פרא.

מר יעקב עמנואל : כמה הערות רק. תראו, הדיון הוא חשוב ביותר וטוב שהוא מתקיים, כי אנחנו נתלים כל הזמן בכל מיני תחושות שאין עובדות מוצקות, אלא תמיד יש כל מיני שמועות ותחושות והגיע הזמן באמת לבדוק את העניין. דבר אחד אני רוצה להגיד לכם, קודם כל, גם לי צרם לקרוא בעיתון את הכותרות הבומבסטיות האלה, אבל לא התפלאתי שהכותרת הראשית היתה של 'הארץ'. למה אני אומר את זה? יכול להיות שיש כאן הקשר פוליטי. 'הארץ' לא אוהב אותנו והם העיתון היחיד שנתן איזו שהיא כותרת בומבסטית גדולה,

מר אלי גיל-עד : והוא כתב שהערים הכי בטוחות זה הערים הערביות, כמו כפר קאסם.

מר יעקב עמנואל : כן, שמה שום דבר. אז ההקשר הפוליטי כאן מצד הפרסום הוא גדול. עכשיו אני רוצה להגיד לכם ככה, אני ברוב עוונותיי הספקתי בחיי גם לנהל איזה שהוא בית-סוהר. ובדקתי בקרב האסירים, אני אומר לכם, 80% מהאסירים הגיעו לבתי הכלא משום שהם היו קורבנות לאלימות, אלימות פיסית או אלימות של עבריינות או גילוי עריות במשפחות, במיוחד בקרב הנשים. 80-90%, משם התחילה הבעיה. כלומר, אתם צריכים להבין שכל בעיה שמאתרים עכשיו בגיל הזה, בגיל הצעיר, הרך, מצילים, מונע אחר כך, ולכן החשיפה היא חשובה, לכן צריך לעשות את העבודה. לא להירתע ולא לפחד. אני בדקתי, יש כמה קהילות סגורות, אין חשיפה שמה, אצל הדתיים חרדים. וראיתם רק לפני שבועיים, שמה הרגו תינוקות. אין חשיפה אצלם. עבריינות מין משתוללת שמה, אין לכם מושג, ואין חשיפה, כי הכול, האדמו"ר אומר לא לדבר אז זה נשאר בפנים. גם אצל הערבים, זה חמולות וזה משפחתיות, ולא מוציאים החוצה את הכביסה המלוכלכת. ולכן בבתי-הסוהר תראו הרבה מאד חרדים והרבה מאד ערבים וזה, שמגיעים לשמה כי אין חשיפה עד שהעניין מתפוצץ. צריך כאן ממש להודות למי שעושה את העניין. אני לא הבנתי את מקומו של קדמן. הוא הרבה מאד מרעיש, אני לא יודע אם הוא עוזר כאן. צריך לדעת מה הוא

בכל הקונסטלציה הזאת בכלל. מה מקומו.

גב' חנה גולן : התפקיד שלו הוא לא לעזור, רק להקצין,

מר יעקב עמנואל : להקצין ולדבר ולעיתונות.

גב' חנה גולן : אבל יש לו תפקיד מרכזי. אם נניזכר, לפני הרבה שנים כשלא היתה המועצה לשלום הילד, ויש כמה וכמה מבוגרים שאז היו ילדים, שאף אחד לא היה חושף שום דבר ואף אחד לא הגן על הילדים. אז קדמן עושה עבודת קודש. אם זה מפעם לפעם פוגע בשמה הטוב של אריאל, זה עדיין לא אומר שקדמן לא בסדר. הוא בסדר גמור. ואנחנו צריכים להיות מאד ערים לפרסומים האלה וכל הזמן לבדוק את עצמנו אם אנחנו עשינו כל שביכולתנו. אז אני אומרת, זה היה מתוכנן, לא כל דבר צריך להיות ישיבה שלא מן המניין. אפשר להרים טלפון, אלי, ולהגיד – פורסם, כולנו דרך אגב זועזענו מהפרסום, ואלי הראשון שקיבל ממני על הבוקר טלפון לשאול, ואז הייתי אומרת לך – אנחנו כולנו מזועזעים, תתקיים ישיבה שיתקיים בה דיון מסודר. לא צריך כל דבר, אתה יודע,

מר אלי שבירו : אז הנה, יש ישיבה ו -

גב' חנה גולן : לא שהנעתם את התהליך, הוא היה מונע כבר.

מר אבי סמו : בסדר, זה לא מי הניע את התהליך. זה עוד הפעם, חס וחלילה גם נרצה להביא, כי אולי זה נראה פה,

מר יעקב עמנואל : סמו, לא הפרעתי לך, חכה.

גב' חנה גולן : זה לא שאתם שומרים בשער ואנחנו נרדמים בשער.

מר יעקב עמנואל : אני רוצה להעלות נתון אחד במלוא הזהירות המתחייבת וזה מופנה יותר לאלי גיל-עד. האם העובדה שאצלנו בעיר נפח העולים הרבה יותר גדול והאמהות החד הוריות, התופעה יותר גדולה יחסית למקומות אחרים, יחסית לכלל האוכלוסייה, האם זה גורם משפיע על הנתון של עליה בתיקים שאתם פותחים לנוער בסיכון? זה אחד. דבר שני – האם אתם, כשאתם בודקים, אתם שמים לב גם באיזה אוכלוסייה מתרחשת האלימות? למשל אצל הדתיים, העניין הזה של 'חוסך שבטו שונא בנו', מדי פעם איזה מכה זה בסדר. האם אתם ערים לעניין הזה של אוכלוסיות עם איזו שהיא תת תרבות כזו או אחרת ולהבדיל בין הדברים האלה. כלומר, שתי השאלות האלה משפיעות בהכרח על הנתונים שאתם מציגים והם מקבלים גם ביטוי בתקשורת. ועוד בקשה אחת בבקשה – הדיון הזה שלא ישמש כלי לאף אחד אחר כך לרוץ לעיתונות ולהוציא, אלא שבאמת להבין את החשיבות של העניין שזה יישאר כאן.

מר אלי גיל-עד : אני רק אענה, מנו, לשתי השאלות שלך. האחד – יש קורלציה ישירה בין שני דברים שנוגעים לנו לעיר, שבעטיים יש לנו יותר ילדים בסיכון להערכת מכפר-סבא (אני תושב כפר-סבא). האחד זה מצב סוציו אקונומי. האשכול הסוציו אקונומי של אריאל הוא אשכול סוציו אקונומי יותר נמוך משל כפר שמריהו וכפר-סבא ורעננה. יש קשר ישיר, קורלציה הדוקה בין מצב כלכלי לבין מצב של ילדים בסיכון. זה אחד. הדבר השני זה עניין של עולים. לא משנה כרגע מאיפה עולים, משבר הגירה הוא משבר שמעלה את הסיכון לילדים. משפחה נמצאת בלחץ של עבודה, של שפה, של התערות,

מר רון נחמן – ראה"ע : של השרדות.

מר אלי גיל-עד : כן. וללא ספק זה מעלה. אני חייב להגיד רק שתדעו שמבחינת מספר התיקים שבהם יש ילדים המוכרים לרווחה, לא ילדים בסיכון, המוכרים לרווחה, מקומם של הילדים מהעלייה, העולים זה שליש מסך התיקים. זאת אומרת שני שליש זה לא עולים ושליש זה עולים, והם יותר משליש באוכלוסייה.

גב' שירה דקל: לא, הם פחות משליש. הנוער?

מר אלי גיל-עד: אני מדבר על ילדים ונוער.

מר רון נחמן – ראה"ע: מי עכשיו אלי?

מר אלי גיל-עד: אם עינת יכולה להמשיך ולהציג את כל הרפרטואר שמציגים על ילדים בסיכון,

מר רון נחמן – ראה"ע: אבל יש לנו פה עוד גורמים נוספים שאני מבקש להציג. אנחנו הבנו את הקטע הזה של הרווחה, עכשיו נעבור לגורמים הנוספים.

(מר יוסי חן הצטרף לישיבה)

גב' שרה פרא: אני רוצה במקום של אגף החינוך. אחד הדברים שמובילים אותי כמנהלת אגף החינוך והובילו אותי במשך כל השנים כמנהלת בית-ספר ובמערכת החינוך, דבר ראשון זה איתור של ילדים. ומירב המשאבים שלנו באמת מוקדשים לאיתור מהגיל הרך, אני מדברת מגיל טרום חובה, שפסיכולוגיות נכנסות לגני הילדים, לאתר את אותם ילדים שנמצאים באיזה שהוא סיכון, או במצוקה, או שיש איזה סימנים שדורשים כבר התערבות בגיל טרום חובה. מדוע בגיל טרום חובה? ככל שאנחנו נוקטים בדרכי טיפול בגיל צעיר יותר, היכולת שלנו לבסס אותם ולתת להם את הכלים הנכונים להתמודד בחברה גבוהה יותר. ולכן, פסיכולוגים נכנסים לגני הילדים, עובדות סוציאליות נכנסות לגני הילדים,

גב' חנה גולן: מה שלא שגרתי בשום מקום.

גב' שרה פרא: נכון.

גב' חנה גולן : צריך להגיד.

גב' שרה פרא : זה דבר שלא שגרתי.

גב' חנה גולן : זה על פי הנחיה,

מר רון נחמן – ראה"ע : חכי, אחר כך נגיע לזה.

גב' שרה פרא : דבר נוסף – כל מערכת החינוך בתחילת כל שנת לימודים, מגיעה עינת ומעבירה שוב ומרעננת נהלים של דיווח, של איתור. של חובת דיווח, סימנים לילדים במצוקה, למה לשים לב, איך לדווח, איך לדווח כדי לא לפגוע באיזה שהוא תהליך. וכל זה נעשה בשביל מה? כדי לתת מוגנות לילדים. דבר נוסף שפועל כאן בעיר מאד חזק זה כל תוכניות התמיכה המוגנות לילדים. פרויקט עם עמותת 'ידידים', פרויקט 'זאטוטים', חונך שמלווה ילד מכיתה א' למשך שנתיים (עכשיו העלינו את זה ל-3), ילדים שאותרו על ידי צוות בית-הספר, ילדים שצריכים את המוגנות והתמיכה, מלווה אותם סטודנט במשך 3 שנים, א', ב' ו-ג'. ליווי צמוד של 4 שעות שבועיות. אותו חונך רואה את הדברים גם מעבר, שחובת הדיווח גם עליו, שהוא מקבל את כל ההדרכה הנכונה על מנת לתת להם את המוגנות. תוכניות של ליווי לימודי, תמיכה לימודית, מהיסודי, חטיבה ותיכון. תוכניות מוגנות לילדים בסיכון, לנוער בסיכון, כשאני מדברת על תוכניות שהם נמצאים בקידום נוער, של תוכנית סיכויים ושיתוף עם אגף הרווחה. תוכנית צלע לבנות שגם כן בשיתוף אגף הרווחה. מודל שהכנסנו לכאן לפני שנתיים בעיר, פעמיים בחודש יש ישיבה על טיפול בפרט, שיושבים כל הגורמים שמטפלים.

מר רון נחמן – ראה"ע : רק רגע, יוסי ושירה, זה לא מעניין אתכם מה שאומרת ראש

אגף החינוך?

מר יוסי חן: מאד מעניין.

מר רון נחמן – ראה"ע: כן? אז אולי תקשיבו?

מר יוסי חן: אתה רואה שאני מתעניין, ממש מתעניין. כמו שהיא רוצה

להיפגש עם חברי מועצה, זה מאד מעניין.

מר רון נחמן – ראה"ע: תודה רבה.

מר יוסי חן: אין בעד מה.

מר רון נחמן – ראה"ע: הגעת? היא לא תיפגש עם חברי מועצה.

מר יוסי חן: היא תיפגש. כי אם לא אנחנו נביא אותה לפה כל ישיבה.

מר רון נחמן – ראה"ע: אתה תביא אותה? מי אתה שתביא אותה?

מר יוסי חן: כל ישיבה הצעה לסדר, להביא אותה לפה. בגלל זה אנחנו

גם במצב הזה. שאלת למה אנחנו במצב הזה?

מר רון נחמן – ראה"ע: יש לי חדשות בשבילך.

מר יוסי חן: מה אתה יכול לחדש לי?

מר רון נחמן – ראה"ע: אני מזמין מישהו לישיבה, לא אתה. אתה לא תזמין אף

אחד.

מר יוסי חן: אנחנו במצב גרוע מאד. משפחה ותיקה, תבדקי, עזבה את

אריאל על נושא של חינוך, כי הם הרימו ידיים, אמרו – זהו, עד לפה.

מר רון נחמן – ראה"ע : שמענו, שמענו אותך. יוסי, אני רוצה להגיד לך.

מר יוסי חן : השבוע, השבוע, באמצע השנה.

מר רון נחמן – ראה"ע : ישיבת המועצה, מי שמזמין את האנשים זה ראש העיר, לא אתה.

מר יוסי חן : אנחנו נעשה הצעות לסדר ואתה תזמין.

מר רון נחמן – ראה"ע : אתה תעשה מה שאתה תעשה ואני אעשה לך סדר.

מר יוסי חן : אין בעיה. תעשה כמה סדר שאתה רוצה. אני אזמין אותך אז לשיבות, אתה תתן לנו את הסקירות.

מר רון נחמן – ראה"ע : בסדר גמור. אל תאיים עלי. כבר ראיתי לפניך. הייתי לפניך.

מר יוסי חן : היית לפני ותהיה אחרי.

מר רון נחמן – ראה"ע : לפניך וגם אחריך, ולכן אל תאיים. תקשיב כאן. חתמת על הצעה לסדר. עד עכשיו שהגעת,

מר יוסי חן : יש לך תסביך כמו לממלא מקום, מאיים, מאיים.

מר רון נחמן – ראה"ע : הגעת באיחור,

מר יוסי חן : אבל כשלא היית פה לא הורגש כלום.

מר רון נחמן – ראה"ע : אתה רוצה לפוצץ את הישיבה?

מר יוסי חן : אם אתה רוצה לפוצץ – תפוצץ.

מר רון נחמן – ראה"ע : אם אתה רוצה, אני מכיר את הבריונות.

מר יוסי חן : תפוצץ. איזה בריונות? מה, עברת לבריונות?

מר רון נחמן – ראה"ע : אתה רוצה בריונות? יש כאן אנשים זרים, באו לתת סקירה.

באת באיחור, לא מנומס, לא מחונך, אני לא רוצה לנהל איתך,

מר יוסי חן : היות ואני יושב בוועדת חינוך, נתת לי כבר את הסקירה

ואני הבנתי שמה שזה ישיבה... ופתאום אני מקבל פצצות כאלה.

מר רון נחמן – ראה"ע : אתה רוצה רשות דיבור?

מר יוסי חן : כשאני ארצה אני אבקש.

מר רון נחמן – ראה"ע : הפסדת את הקטע הראשון. אני לא יכול להאשים אותך, כי

אתה לא מבין כלום. אם היית שומע את הקטע הראשון, אולי היית מבין. עכשיו אתה

באת out of the blue sky, מתיישב פה, מתחיל לעשות בלגאן. זה נורא נחמד. זה לא

כאן כינוס של הליכוד, זה ישיבת מועצה עם אנשים מבחוץ. אז בבקשה תתנהג כמו

שצריך ותקשיב. אם יש לך שאלות – תקבל רשות דיבור. זה הכול. תבקש – תקבל

רשות דיבור. כבר אמרתי לך מאה פעם, אנחנו לא בשוק. זה הכול. בבקשה, שרה.

גב' שרה פרא : פעם בשבועיים ישיבות של ועדות לטיפול בפרט, עם נציגים

של בתי-הספר, עם יועצות, שירות פסיכולוגי, השירותים החברתיים, ואת כל מי

שצריך כדי לדון בילדים, לתת להם את התוכניות המתאימות ומוגנות. בכל ישיבות שנעשות בשירותים החברתיים, ועדות החלטה, ועדות טיפול, יש נציגות גם של אגף החינוך וגם של בתי-הספר.

מר אלי שבירו : כמה ילדים משתתפים בכל התחומים? כמה כאלה שיש עם חונכים? אני מדבר, כמה ילדים מטופלים במסגרות? זאת אומרת, כמה ילדים, אנחנו מדברים על סטודנטים שחונכים ילדים, אנחנו מדברים על בנות ש –

גב' שרה פרא : יש במצגת.

מר אלי שבירו : אנחנו נשמח.

גב' חנה גולן : קודם כל אני רוצה להזכיר, את המצגת הזאת, לא את זאת, אבל את הנתונים האלה קיבלתם לפני שנה, כשנתנו לכם נתונים בפתיחת תב"רים. הרי מדובר על 2008, נכון? אז את הנתונים האלה קיבלתם כבר. איזה מסגרות יש בתחום הטיפול בילדים ונוער וכמה מטופלים. כמה חונכים יש, כמה פר"ח. כמה סטודנטים מעורבים.

מר אלי שבירו : אנחנו נשמח לקבל,

גב' חנה גולן : אני לא יודעת מי זה אנחנו, אבל תגיד אני. מותר לך להגיד אני, זה בסדר. גם אם רק אתה מבקש זה טוב.

מר אלי שבירו : אנחנו רוצים לקבל את הנתונים, מבקשים לקבל את הנתונים.

מר יעקב עמנואל : שאלה רק, שרה, אתה בשיעורי חברה או מחנך מעודדים את הילדים לדווח?

גב' חנה גולן : סרגיי ידבר על זה. בסדר, שרה? כי סרגיי יש לו מה להגיד, ברשותך.

מר יעקב עמנואל : על זה? על שיעורי חינוך?

גב' חנה גולן : קודם כל אני רוצה להגיד, אני רוצה להזכיר לכולם, היות ואני באה מהחינוך, אז אני רוצה להזכיר.

מר יעקב עמנואל : אבל תני לשרה לדבר.

גב' חנה גולן : לא, אני בכל זאת רוצה להגיד. אני קצת יותר ותיקה משרה בחינוך. כל מה שנעשה בין כותלי בית הספר במסגרת שיעורים פורמאליים, כולל שיעורי חברה, הם באחריות משרד החינוך. זה דבר בסיסי שחייבים להבין. ועל פי ההנחיות של משרד החינוך, יש פיקוח, הוא מנחה, הוא מבקר, הוא יודע מה נעשה במדויק וישנן הנחיות מרמת השר ומטה. ומעבר לזה, יש דברים ייחודיים שנעשים בתוך העיר שסרגיי יתייחס לזה, מה עושה השוטר הקהילתי.

מר רון נחמן – ראה"ע : מי עכשיו, אלי?

מר אלי גיל-עד : נמצאים איתנו יעל אורן משירות מבחן וחגי מארגון 'ידידים', לגבי תוכניות שקשורים לשירות מבחן לנוער.

גב' יעל אורן : קודם כל שמי יעל, אני סגנית קצינת מבחן מחוזית לנוער במחוז מרכז. עד לפני כחצי שנה אני גם ניהלתי את שירות המבחן לנוער בפתח-תקווה, אז כך שיש לי אינפורמציה מהשטח, כי גם פתח-תקווה מטפלת בבני נוער שמופנים אליה מאריאל. כולם יודעים מה זה שירות מבחן?

מר רון נחמן – ראה"ע : תסבירי.

מר יעקב עמנואל : אנחנו יודעים את זה מכמה כיוונים.

גב' יעל אורן : אני אסביר. אז קודם כל יש לכם יתרון שאתם מכירים אותי עכשיו ויודעים מי אני, אני לא יודעת מי אתם, ולכן ברשותכם אני גם, בגלל שאני לא מחויבת לעירייה, אני לא עובדת עירייה, אני ארשה לעצמי לתת דרור ללשוני, כמובן בגבולות הנורמות המקובלות, אחרי מה ששמעתי פה, ויש לי בהחלט כמה דברים להגיד ולעשות קצת סדר. קודם כל, שירות המבחן לנוער הוא שירות ממלכתי שעובד על פי חוק. אנחנו למעשה עובדי מדינה, שייכים לרווחה ושירותים חברתיים. אין כבר משרד עבודה ורווחה, הם התפצלו. ואנחנו בעצם עובדים על פי חוק. חוק הנוער שפיטה ענישה ודרכי טיפול. אלינו מופנים על פי חוק כל בני הנוער שנחקרו במשטרה בגין חשד לביצוע עבירה. והתפקיד שלנו, בעצם אנחנו מחולקים לשתי יחידות – יחידת האבחון ויחידת הטיפול. כל נער שמופנה אלינו וכמובן גם נערות, לא רק נערים, שמופנים אלינו בגין חשד לביצוע עבירה, אנחנו תוך 4 מפגשים צריכים לפגוש את הנער וההורים, לאסוף אינפורמציה על הקטין, גם ממנו ומהמשפחה שלו וכמובן מכל הגורמים בקהילה, ולבחון את מצבו. מה המניעים שלו לביצוע העבירה. לראות אם הוא קטין בסיכון להמשך ביצוע עבירות. אצלנו ילד בסיכון או נער בסיכון זה להמשך ביצוע עבירות מסיבות שונות, שאני לא אכנס לזה כרגע, אלא אם כן זה מאד מעניין אתכם. כי אני לא הכנתי מצגת, אני לא ידעתי שצריך להכין מצגת, אבל אני מבינה שאתם יכולים להיות מרוכזים גם בלי מצגת. ואנחנו צריכים לתת המלצה למשטרה אם לסגור את התיק או לא. ודרך אגב, מצב כלכלי הוא לא סיבה עיקרית לביצוע עבירות. יכול להיות מצב כלכלי לא טוב וילדים שלא יבצעו עבירות. הסיבות הן רבות ומגוונות בגיל ההתבגרות לביצוע עבירות, ומצב כלכלי זה אחד מהם, אבל עבירות כאלה בגלל מצב כלכלי אנחנו כבר לא כל כך פוגשים למעשה בשירות המבחן. וחלק מהמופנים לשירות המבחן בפתח-תקווה הם גם נערים תושבי העיר אריאל. ולאחר שאנחנו נותנים המלצה למשטרה אם לסגור את התיק או לא, אם אנחנו מתרשמים שהנער ביצע את העבירה וזה משהו חד פעמי ולא יחזור על עצמו, אנחנו נמליץ לסגור.

המשטרה מחליטה סופית אם לקבל או לא את ההמלצה שלנו. וכמובן, תיק שאנחנו לא ממליצים לסגור, אז הנער, אנחנו מפנים אותו לטיפול או בגורמים בקהילה, שיש פה הרבה גורמים בעיר שאני תיכף אדבר על זה בהקשר לשירות המבחן; או שהוא נשאר בטיפול שירות המבחן, כי אנחנו מתרשמים שזה נער שזקוק לסמכות והייחודיות של שירות המבחן זה הטיפול הסמכותי.

מר יעקב עמנואל: עד איזה גיל?

גב' יעל אורן: 12 עד 18. היום זה כבר עלה עד גיל 19. נערים שביצעו את העבירה לפני גיל 18, אפשר להכין להם כתב אישום עד גיל 19 ואז הם יישארו מטופלים בשירות המבחן עד גיל 19.

מר יעקב עמנואל: גם אם הוא בצבא?

גב' יעל אורן: כן. בעיקרון אפשר להיות מטופלים בשירות מבחן עד גיל 21. אם נער נשפט בגיל 18 והוא מקבל צו ל-3 שנים, אז הוא יכול להיות אצלנו עד גיל 21. אבל בתנאי שהוא ביצע את העבירה כשהוא היה קטין. מה שאני רוצה להגיד לגבי שירות המבחן ולגבי העיר אריאל. תראו, אתם קראתם, אני קראתי את הכתבה בעיתון, ואני חושבת שנרעשתם אולי מהכותרת שלה, שהיא בסדר, או קיי, כותרת בשביל הכותרת. אני לא חושבת שאריאל היא שונה מערים אחרות. אריאל היא עיר קטנה ויש לזה יתרונות וחסרונות.

מר יעקב עמנואל: אמרתי לכם, הדגישו ב'הארץ' בהיבט הפוליטי. הוא לא אוהב אותנו 'הארץ' ועשו מזה כותרת כזו.

גב' יעל אורן: מה שפורסם בכתבה, ואני קראתי גם את השנתון הסטטיסטי, פשוט כל בר דעת יכול לפתוח את השנתון ולקרוא אותו ולהעתיק אותו לכתבה. אם לזה לקרוא כתבה, אז או קיי. מזה נרעשתם – בסדר, זו זכותכם. אבל מה

שחשוב לי להגיד לגבי שירות המבחן. קודם כל, יש לי פה נתונים מבחינת המופנים מהמשטרה לשירות המבחן באריאל. וב-3 השנים האחרונות, מ-2007 עד 2009 חלה ירידה במספר ההפניות של בני נוער מהעיר אריאל לשירות המבחן. זה מתחלק, כמובן שיש בנות תמיד פחות מבנים. זה מתחלק בין, פחות או יותר, חצי ותיקים וחצי עולים חדשים, מבחינת התיקים שנפתחו. וצריך גם לדעת לקרוא נתונים. זאת אומרת, אני יכולה להגיד לכם שהופנו ב-2009, מעניין אתכם הנתונים? כן, בסדר. אז קודם כל, ב-2007 הופנו 86 קטינים מהעיר, לעומת 72 ב-2009, כאשר יש גם חלוקה פנימית בין תיקי אזהרה, שזה בעצם תיק של אי תביעה, זה בעצם לא תיק פלילי, שהוא נסגר מיד, כמעט מיידית, תיקי האזהרה שהם לא מסוג פשע, הם נסגרים מיידית בתחנה. לכן אני אומרת, צריך לקרוא גם את הנתונים בתוך מה שכתוב היה בכתבה.

מר אבי סמו : כל תיק עובר למבחן?

גב' יעל אורן : כל התיקים שנפתחים במשטרה עוברים לשירות המבחן. שירות המבחן יש לו מנדט לפגוש נערים ולאבחן אותם,

מר רון נחמן – ראה"ע : ונערות?

גב' יעל אורן : גם, גם. אמרתי לפני כן, זה גם נערות. כאלה שיש סיכוי להגיע לכדי כתב אישום. ברגע שתיק נסגר במשטרה, אין לנו בעצם מנדט לפגוש את הקטין. אנחנו לא עוסקים במניעה ראשונית, אנחנו עוסקים במניעה שניונית וכך הלאה. אז בעצם צריך גם לדעת לקרוא את הנתונים, כי תיקי אזהרה זה תיקים שהמשטרה התרשמה שהם חלק מה-72. למשל, מתוך ה-72, 26 הם תיקי אזהרה. המשטרה התרשמה שזה נערים שהם, קורה בגיל ההתבגרות, צריך לקחת גם את זה בחשבון, שבגיל ההתבגרות יש קצת ניסיונות לעשות כל מיני דברים, לראות איך עולם המבוגרים יגיב. אז לא כל תיק שנפתח במשטרה צריך לקחת את זה כילד בסיכון. יש תיקים שאנחנו ממליצים לסגור והמשטרה סוגרת. ויש נערים שמגיעים אלינו והם בכלל לא ברמה של סיכון. גיל ההתבגרות, אנחנו יודעים, קצת מתנסים בסמים, וזה

החלק שלנו לאבחן, האם זה שימוש חד פעמי, האם יש סיכון להמשך שימוש, האם יש סיכון להמשך ביצוע עבירות. וחלקם בוודאי לא, כמו בכל עיר אחרת. אבל אני חושבת שבגלל שהעיר קטנה, אז כל הנתונים האלה באמת עושים אולי רעש גדול. ואני רוצה להגיד לכם, אני לא שייכת לא לאופוזיציה ולא לקואליציה פה, ואני רוצה להגיד שלפני כמה שנים, בגלל מלחמות שהיו בעיר, אז בני הנוער פה לא קיבלו את כל המיטב. בני נוער של שירות המבחן לא קיבלו את כל המיטב ואת כל מה שקיים פה בעיר.

מר יעקב עמנואל : פה באריאל?

גב' יעל אורן : באריאל, אני מדברת רק על אריאל. אני יכולה לדבר איתך עכשיו יום שלם על שירות המבחן, אבל אני מדברת רק על אריאל. בגלל מלחמות פוליטיות. כך שאם אתם יושבים פה וזה נורא חשוב אני חושבת לעשות דיונים על בני נוער, כאשר ההתייחסות היא עניינית, והדגש על ענייני, ולא כדי לנגח. ואני אמרתי, אני לא מהעיר, אני יכולה להגיד מה שבא לי. ואני רוצה להגיד לכם שמאז שנוצר פה הרה-ארגון שהיה בעירייה, יש שיתוף פעולה כל כך הדוק בין כל הגורמים. הרי מה זה הנערים שמופנים לשירות המבחן? זה הנערים של העיר אריאל. יש לכם אחריות על הנערים האלה. לא לי. אני צריכה לתת המלצה למשטרה ולטפל בהם, הם באים אלי שעה בשבוע וחוזרים לעיר אריאל. ולכן, יש היום שיתוף פעולה מאד פורה בין החינוך לבין אגף הרווחה וקידום נוער ושירות המבחן ופקידי הסעד. ואני חושבת שמה שיש פה בשנה שנתיים האחרונות, אני לא רואה את זה, ואני עובדת כמעט יובל בשירות המבחן, אני לא רואה את זה באף עיר אחרת. וזה היתרונות אני חושבת גם של עיר קטנה. אני חושבת שמה שקיים היום בעיר אריאל, ובאמת, אין לי שום אינטרס להגיד את זה, וזה באמת מכל הלב, מה שקיים היום בעיר אריאל למען הקטינים, אני באמת חושבת שברגע שיש שירות ויש היצע יש גם ביקוש. ברגע שיש את הרווחה שעובדת כמו שצריך ואני מאד מתחברת למה שאת אמרת, במקומות אחרים שהם גדולים אז באמת עובדים ככיבוי שריפות. בגלל שהעיר היא קטנה אפשר לתת מענה לכל אחד ולאתר. שירות מבחן לא צריך לאתר, הנערים כבר מאותרים ומגיעים אלינו אחרי שהם כבר

נחקרו במשטרה והאיתור כבר נעשה. אז זה יותר קל. אנחנו רואים מי צריך טיפול ואנחנו מפנים. אבל העיר פשוט עובדת. וזה תענוג לעבוד עם כל הגורמים פה בקהילה. והיום יש גם מענה לנערים של שירות המבחן, שהם בעצם חוזרים לעיר. והעיר הזאת, בגלל שאריאל היא מרוחקת, אז בני הנוער של שירות המבחן, שבדרך כלל נערים שכבר נשארים בשירות מבחן הם נערים של קצה הרצף. וחייבים לבנות להם באמת תוכניות בתוך העיר. ו'סיכויים' ששייך לארגון 'ידידים' זה חלק מזה, שאחרי זה ידבר על זה חגי.

גב' שירה דקל: זו תוכנית שקיימת כבר הרבה מאד שנים, בתקופה שלא היתה הצלחה.

גב' יעל אורן: זה מה שאמרתי. לא היתה הצלחה כי לא היה שיתוף פעולה של העיר, שירה, ואת יודעת את זה טוב מאד.

מר רון נחמן – ראה"ע: היא שכחה, היא שכחה, היא לא זוכרת.

גב' שירה דקל: היתה הצלחה. היה פרויקט 'סיכויים', הוא היה מאד מוצלח, היו שם 15 חבר'ה, הנתונים היו מאד מוצלחים. לצערי היו שם 15, כי היה לנו הרבה מאד תיקים שהיו פתוחים.

גב' יעל אורן: מה זה תיקים שהיו פתוחים?

גב' שירה דקל: החבר'ה שמופנים ל'סיכויים' זה חבר'ה שעברו עבירות והגיעו לשירות מבחן. אז לצערי אני אומרת, כי אם לא היו לנו חבר'ה כאלה לא היינו פותחים מן הסתם את התוכנית. אבל אני אומרת, בואו נהיה קצת זהירים, כי את כן לוקחת לדעתי צד. ואני חושבת שנעשו דברים ונעשים דברים טובים, אף אחד לא אומר שלא, אף אחד לרגע לא אמר שלא נעשים דברים.

מר רון נחמן – ראה"ע : 'על ראש הגנב בוער הכובעי'. מי שהיה מנהל מחלקת הנוער לפני 3 שנים,

גב' שירה דקל : רון, אני במקומך לא הייתי מדברת, כי בתקופה שאני הייתי היו הרבה יותר תוכניות ממה שיש היום.

מר רון נחמן – ראה"ע : מנהלת מחלקת הנוער לא דיברה עם מנהלת אגף החינוך.

גב' שירה דקל : היתה הרבה יותר חשיפה ממה שיש היום. ודרך אגב, ראש העיר, אם מנהלת אגף החינוך לא דיברה, זה בטח לא היה בגללי.

מר רון נחמן – ראה"ע : התוצאה שהיא נמצאת בכפר-סבא והשניה נמצאת במקום אחר. זה הכול. בלשון פשוטה להסביר לכם.

גב' שירה דקל : נכון, נכון, לצערך ולפחות לצערם של חלק מהאנשים פה.

מר אלי שבירו : עכשיו היא כבר לא שווה כלום.

גב' שירה דקל : היא בכפר-סבא. רק אז כשהיא ניהלה,

(מדברים ביחד)

מר רון נחמן – ראה"ע : זה בדיוק כמו מנהל אגף הביטחון לשעבר.

גב' שירה דקל : אני יכולה להגיד שאף אחד לא פקפק במה שנעשה פה ואף אחד לא פקפק בצוות המקצועי ואל תסובב את זה ככה.

מר אלי שבירו : מעניין מי היה ראש העיר באותה תקופה.

גב' שירה דקל : מה שהטריד אותי זה לקחת, אני מאד אוהבת את העניין הזה, כן כן, אמרתי שנעשו דברים טובים, אף אחד לא אומר שלא נעשו דברים טובים. אני אומרת שנעשו דברים טובים,

עו"ד אריאל עזריה : רגע, כשאת אומרת שהיא לוקחת צד, את אומרת שהיא מוטה?

גב' שירה דקל : ענייני, אריאל, בסדר? בוא תנסה להיות ענייני.

מר רון נחמן – ראה"ע : אריאל, הואיל ואתה לא מכיר, אני מכיר, גם את מנהל אגף הביטחון בתפקודו, שהוא פוטר על ידי, וגם עם הגב' שירה דקל, שאנחנו מכירים את דרך התפקוד שלה ושיתוף הפעולה שלה עם המערכות, בסיכום אני אדווה לכם מדו"ח של ועדת ביקורת המדינה בכנסת על הדברים האלה. תיכף, יש לי כאן את הדברים האלה, הרי אני באתי הנה גם קצת מסודר, הייתי בחופש שבועיים, היה לי זמן לנוח. אבל 'על ראש הגנב בוער הכובע בדרך כלל'. תשים לב שמכל חברי מועצת העיר, מי שקפצה על הדו"ח של הגברת, שאני לא מכיר את העבודה שלה, היא היחידה. למה? שהיא הולכת להטיל בה דופי שהיא לוקחת צד,

עו"ד אריאל עזריה : היא הטילה, היא הטילה, היא אמרה שהיא לוקחת צד.

גב' שירה דקל : רון, אתה לא תסובב את הדברים שלי.

עו"ד אריאל עזריה : למה? אמרת.

גב' שירה דקל : אני לא הטלתי דופי ביעל. אני מכירה את יעל ועבדנו ביחד עוד לפני שאתה הכרת אותה.

מר רון נחמן – ראה"ע: אני לא הכרתי אותה. אותך אני מכיר.

גב' שירה דקל: מה שאני ניסיתי להגיד שהיו תוכניות טובות, אף אחד לא

אמר שאין תוכניות בעיר. אף אחד לא מסובב שאין פה צוות מקצועי ואל תסובב את זה ככה, כי אני בטח לא הייתי אומרת את זה על אף אחד.

עו"ד אריאל עזריה: אז את חוזרת בדך? היא לא לוקחת צד?

גב' שירה דקל: סליחה, אני לא חוזרת בי.

עו"ד אריאל עזריה: אז היא כן לוקחת צד או לא לוקחת צד?

גב' שירה דקל: לא, לא, היא לקחה צד בזה שאנחנו לא באים להתריס כנגד

מה שנעשה.

עו"ד אריאל עזריה: כלומר, היא לא נותנת נתוני אמת. היא לא נותנת נתוני

אמת?

גב' שירה דקל: אריאל, ככה אתה עורך-דין?

עו"ד אריאל עזריה: כן, אני שואל שאלה מאד פשוטה, איזה עורך-דין אני?

גב' שירה דקל: אז למה באת בכלל? אני לא מבינה. למה אתה פה?

עו"ד אריאל עזריה: אל תהיי חצופה. כי אם את תדברי על דברים שלא מן

העניין, אני אתבע אותך באופן אישי.

מר אלי שבירו: תתבע, תתבע, תיזהר שלא תטבע גם.

גב' שירה דקל : אל תיכנס למקום הזה. אל תיכנס למקום הזה.

עו"ד אריאל עזריה : ודאי. אם תכניסי כאן עניינים שלא מן העניין.

גב' שירה דקל : אל תיכנס למקום הזה. אף אחד לא הכניס שום עניינים שהם לא מן העניין.

מר אלי שבירו : מעניין שמי שמפריע לא משתיקים אותו.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני אגיד לך למה אני הגבתי. מאותו רגע שאת אומרת לגורם חיצוני את מה שאמרת, את ההערה שלך, שהיא נוטה לאיזה צד פה, ומהפרוטוקול אני אוציא לך את זה, באותו רגע מה שאת עשית זה דבר שאסור לעשות אותו. ואני רק אגיד לך משהו,

גב' שירה דקל : אל תפרשו את מה שאמרת.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני אומר לך את הדברים.

גב' שירה דקל : אל תפרשו את מה שאמרת. אני אמרתי שהאמירה המאד קשה הזאת היא לא אמירה שאנחנו אמרנו והיא אמירה שנוקטת צד מבחינתי. ולכן אני אומרת, היו תוכניות טובות, יש תוכניות טובות היום ואף אחד לא בא בטענות לתוכניות או לצוות המקצועי.

מר רון נחמן – ראה"ע : אנחנו מכירים את ההצגות.

גב' שירה דקל : אין פה שום הצגות, רון.

מר רון נחמן – ראה"ע: שירה, אני מכיר, אל תספרי להם סיפורים.

גב' שירה דקל: בניגוד אליך, אני לא מבזבזת את הזמן שלי בשביל להיות בכותרות.

מר רון נחמן – ראה"ע: אני מכיר את ההצגות. 'חלאסי', מספיק. כל ישיבה את קופצת עם הדברים האלה. לפני 3 שנים היה נהדר.

גב' שירה דקל: דווקא לא. עד עכשיו שתקתי. נתתי לך כי דיברת הרבה מאד על זה.

מר אלי שבירו: מעניין מי שקופץ. הרי מי שקפץ זה אריאל קפץ.

עו"ד אריאל עזריה: שאלתי, נדהמתי לשמוע אותה אומרת שהיא נוקטת בעמדה.

מר אלי שבירו: נדהמת. מעניין שפתאום אתה נדהם. נדהמת.

מר רון נחמן – ראה"ע: היה לפני 3 שנים נהדר, אבל עכשיו מצוין, כשאת לא פה. זה הכול.

גב' שירה דקל: כואב לך, רון, שאני שם פשוט. חבל.

מר רון נחמן – ראה"ע: נהדר לי שאת שם. טוב לי.

גב' שירה דקל: אבל אל תדאג, אל תדאג.

מר אלי שבירו: אם היה, איך אמרת? 'על ראש הגנב בוער הכובע'.

מר יעקב עמנואל : את עושים זילות מהדיון החשוב הזה.

גב' יעל אורן : אני תופסת צד של נערי שירות מבחן. זה הצד שאני תופסת. ומה שהתכוונתי, שיש המון תוכניות בעיר, אבל לא לנערי שירות המבחן. נערי שירות המבחן לא יכלו להשתלב באף תוכנית שהיתה בעיר. זהו, זה מה שרציתי להגיד.

מר רון נחמן – ראה"ע : כן, יוסי, רצית לשאול שאלה.

מר יוסי חן : אני רציתי להגיב על הדברים של יעל. קודם כל, יעל, מבחינתי, גם 72 ילדים או נערים ונערות זה המון. כל ילד זה עולם ומלואו. עכשיו, אני, כמי שעסק הרבה שנים עם נוער, אני הרבה שנים רבתי פה על תקציבים זעומים כדי שאותם ילדים לא יגיעו בכלל אלייך. והם לא היו פה כל השנים. וזה היה אותו ראש עיר, לא התחלף ראש העיר בשנים האחרונות. זה אותו ראש עיר לפני 3 שנים ולפני שנתיים והשנה.

מר רון נחמן – ראה"ע : גם לפני 20 שנה.

מר יוסי חן : וגם לפני 20 שנה. את רואה? לא השתנה ראש העיר.

מר רון נחמן – ראה"ע : גם אתה היית ילד טוב.

מר יוסי חן : גם אני הייתי ילד טוב ועכשיו אני ילד לא טוב.

מר רון נחמן – ראה"ע : לא אמרתי את זה. אני אמרתי שהיית ילד טוב. יש לך אפשרות לחזור בתשובה, מה אתה רוצה?

מר יוסי חן : רון, אני סבא היום, כבר לא ילד מזמן.

גב' חנה גולן : מזל טוב. ממתני?

מר יוסי חן : כבר חודשיים אני סבא. לא ילד. אבל יעל, זה יותר לא מופנה אלייך, כי באמת, אין לנו כוונה, בסך הכול את עושה את העבודה שלך. מה שאנחנו פה כנבחר ציבור, היינו רוצים לראות יותר שיתוף פעולה, יותר תקציבים לנושא של נוער. לא לדבר, לא בדיבורים.

גב' חנה גולן : יותר שיתוף פעולה ב-מה? יוסי, תגדיר.

מר יוסי חן : אם אני כנבחר ציבור, כחבר ועדת חינוך, לא יכול לדבר עם מנהלת אגף החינוך, איפה נשמע דבר כזה?

גב' חנה גולן : זה לא קשור לשיתוף פעולה.

מר רון נחמן – ראה"ע : כי מישהו נתן לה הוראה לא לדבר איתי, ואני רוצה להגיע אליה בעניין מקצועי, שאולי היא תתן לי את המענה ואז לא נצטרך לכנס ישיבה שלא מן המניין.

גב' חנה גולן : יש לך ילדים במערכת החינוך?

מר יוסי חן : היו מקרים של ילדים,

מר רון נחמן – ראה"ע : אין לך מעמד בזה.

מר יוסי חן : לאף אחד אין מעמד. גם לסגן ראש העיר אין מעמד. גם הוא לא יכול לדבר עם מנהלת אגף החינוך.

מר רון נחמן – ראה"ע : מה לעשות? אבל כשאתה תהיה מ"מ ראש העיר יהיה לך

מעמד.

מר יוסי חן : בוודאי שיהיה לי,

מר רון נחמן – ראה"ע : בעוד שנה.

מר יוסי חן : בעוד 10 חודשים. 10 חודשים נשאר לממלא מקום הזה

להישאר. עוד 10 חודשים. זה יהיה עם סמכויות, זה יהיה בלי סמכויות. אני עשיתי אותו, אני הבאתי אותו להיות איפה שהוא נמצא. מי הכיר אותו לפני 10 חודשים? מי הכיר אותו? תגיד לי. הכירו אותו?

מר רון נחמן – ראה"ע : חשבנו שאלכס מילר.

מר יוסי חן : מי זה אלכס מילר? תזכיר לי מי זה אלכס מילר.

מר רון נחמן – ראה"ע : יוסי, תשאל, אני רוצה להמשיך את הדו"ח.

מר יוסי חן : אבל, יעל, אנחנו באמת, אל תראי את זה, אנחנו רוצים

למנוע את המצב הרבה לפני שמגיעים אלייך. כי כשמגיעים אלייך זה כבר לא מתפקידך. את לא יכולה למנוע. את, מי שמגיע את מטפלת ומנסה לצמצם ולמזער נזקים. אנחנו רוצים להגיע למצב שבכלל לא יגיעו הילדים האלה אלייך.

מר רון נחמן – ראה"ע : אפס ליקויים.

מר יוסי חן : ואם זה 70 ילדים זה גם בשבילנו הרבה.

גב' חנה גולן : זה יהיה בגן עדן כנראה.

מר יוסי חן: גן עדן, כן, אנחנו רוצים גן עדן פה באריאל.

מר רון נחמן – ראה"ע: טוב. מי עכשיו? חגי, אתה?

גב' חנה גולן: כן, חגי ישלים.

מר רון נחמן – ראה"ע: חגי, תן דיווח מה עושים.

מר חגי סלק: ערב טוב לכולם. אני חגי, אני מנהל מחוז צפון שרון-

שומרון. שנה שעברה הייתי כאן בוועדת חינוך.

גב' חנה גולן: הצגת מספרים, ילדים.

מר חגי סלק: והצגתי גם את המספרים, ואני אתן קצת תזכורת כי השתנו

קצת דברים. אני אתחיל מהסוף. מבחינת תקציבים לפחות של ארגון 'ידידים', אנחנו

עלינו משנה שעברה, שנה שעברה הושקעו פה באריאל 1,300,000 שקלים, השנה

מושקעים 1,500,000 שקלים. אנחנו מדברים על שנה שאני ראיתי אותה מתחילה שחור

מאד מבחינתנו, כי לא היו כספים, לא היו לי תקציבים השנה. גם שירה מודעת לזה

בכפר-סבא, שהיה נורא נורא קשה בקטע של פתיחת קבוצות שם, ולא היה כסף,

וגירדנו, והפכנו עולמות, ויחד עם הרשות כן פתחנו קבוצות ואפילו הגדלנו את הכמות

של הקבוצות, וגם יש קבוצה אפילו חדשה שאפשר להתגאות בה. אני ישבתי ככה על

הדו"ח לפני שהגעתי לפה כדי לתת פחות או יותר נתונים ונתוני אמת על מה שקורה

מבחינת ארגון 'ידידים'. קודם כל, פעילים היום, ארגון 'ידידים' היום מפעיל בשיתוף

ועם שירות המבחן לנוער, עם הרשות המקומית, עם משרד הקליטה, עם הגיוינט, עם

הרבה הרבה שותפים שהכנסנו לפה בדלת האחורית. אתם יודעים, יש שותפים שהם לא

נכנסים מעבר לקו הירוק. ואנחנו כאילו ארגון 'ידידים', אנחנו יושבים בירושלים,

יושבים בחיפה. דרך אגב, המחוז שלכם יושב בשלומי. אז לא היתה בעיה, אז לקחתי

את התקציבים והעברנו אותם לפה. אז יצא שגם סקט"א רש"י בצורה כזאת או אחרת

כן נכנסו לפה מבחינה תקציבית. אנחנו מפעילים היום כ-200 ילדים, היום בעיר אריאל בפועל, כשאנחנו מתעתדים להגיע יחד עם התוספות של המרכז הלימודי שמצליח, כנראה אנחנו נגיע ל-250 עד סוף שנה.

מר יחיאל תוהמי : במה מתבטאת הפעילות שלכם?

מר חגי סלק : קודם כל, ארגון 'ידידים' מפעיל כמה דברים. התוכנית הראשונה שאני מתחיל איתה מן הסתם זה 'סיירת זאטוטים', שזה סנונית שהומצאה כאן בעיר אריאל. זה היה איזה שהוא שילוב ואיזה שהוא שיתוף פעולה בין כולם, פה בעיר אריאל הומצאה התוכנית הזאת, שבעצם באה ואמרה, בואו ניתן מענה לכיתות א'-ב' שאין להם מענה. ילדים שלא דווקא סיכון, יש גם ילדים בסיכון שם ויש גם ילדים שזקוקים קצת לתשומת לב שם.

גב' חנה גולן : בשביל שלא יהיו בסיכון.

מר חגי סלק : נכון. והאמירה היתה בעצם לבוא מהרעיון של – בואו ננסה למנוע את זה לא בכיתה ז', אלא בואו נמנע את זה כבר בכיתה א', שיותר קשה למנוע את העניין הזה. הפיילוט הזה התחיל איתי, אני הובלתי את הפיילוט הזה יחד עם חן. בזמנו חן עוד היתה, אם אני לא טועה, במחלקת החינוך. התחלנו את התוכנית הזאת, זה היה פיילוט מאד מאד ראשוני. היה פה רכז שהיה אחראי על 40 ילדים, שכמעט התמוטט. היום אנחנו מחזיקים שתי קבוצות, שני רכזים, 4 בתי-ספר שמפעילים את כל התוכנית הזאת. 40 ילדים יש רק בתוכנית הזאת בעבודה פרטנית אחד על אחד, פעילות אחת לחודש. זאת כבר השנה הרביעית שאנחנו נכנסים לתוכנית הזאת ולפעילות הזאת, שאנחנו פועלים. רק לראייה כללית, זה התפתח בעוד 7 ערים במחוז אצלי. כלומר, התוכנית כן מצליחה והיא מתחילה להתפתח, וכבר מדברים שנה הבאה לקחת מנהל תוכנית רק לתוכנית הזאת, לעשות איזו הפרדה. תוכנית חדשה שנפתחה שנה שעברה, באמצע שנה שעברה, זו הסיירת הלימודית, שבעצם באה להשתלב או באה בעצם לתת את ה'פוש' ואת ההקמה של מרכזי הלמידה. אנחנו מפעילים היום גם

בבית-ספר יסודי, גם בבית-ספר חטיבת ביניים וגם 'או-טו-טו' בתיכון, נכנסים ומתחילים להפעיל, בעצם סטודנטים שמגיעים לתוך העיר, פועלים פה פעמיים בשבוע, מפעילים את המרכז למידה. יש רכז מטעם הארגון, יחד עם הרשות, בעצם מפעילים את כל התוכנית הזאת של המרכז למידה, יחד עם אגף החינוך, עם שרה והנציגים שפועלים בתוך הנושא הזה. אנחנו כרגע עומדים על 50 ילדים שם. זה נעצר כרגע בגללנו. אני כרגע מחכה לכוח-אדם נוסף שיגיע, שייקלט. צריכים להיקלט עוד 700 סטודנטים בארץ. ואנחנו, ברגע שייקלטו, נעשה כמובן את הסלקציה, נראה מה אריאל, מה קורה שם, ואז נוכל לשלב. ואפרופו, מופעלים פה בתוך העיר מטעם ארגון 'ידידים' 130 סטודנטים, בשווי של בערך 1,300,000 שקלים של מלגות, סטודנטים ברמה של תהליך של 3 שנים, שעושים פה את התואר ובעצם עושים גם את הפעילות, ואז אנחנו גם יכולים לבנות את העניין התהליכי הזה. תוכנית חדשה שפתחנו אותה השנה, אנחנו רצינו לפתוח אותה המון פעמים ולא הצלחנו להגיע לסיפור הזה כי לא היה תקן לאריאל ולא היה תקציב וכן היה תקציב, זו תוכנית סל"ע – סיוע לנערות במצוקה. ומן השמיים, זה היה משהו מפתיע, שהיה כסף כנראה מיותר במשרד העבודה והרווחה, לא יודע איך קרה כזה דבר, ואז הרמתי ישר טלפון לאלי גיל-עד ואמרתי לו – תקשיב, פתרנו את הבעיה של 'סיכויים' ו-סל"ע. כלומר, זה בא ביחד באיזו שהיא צורה.

מר יחיאל תוהמי : זה עודפים שנשארים.

מר חגי סלק : לא שלנו. אנחנו מפעילים את התוכנית, משרד העבודה והרווחה באו ואמרו – נשאר. הגענו לאיזה שבוע שבועיים לפני, ואז באמת פתחנו את זה. מדובר פה בסך הכול בתוכנית שמחזיקה 10 בנות. אבל צריך להבין מה זה הסך הכול הזה. זה מאד מורכב. אנחנו פה לא חיפשנו את הכמויות. אנחנו לוקחים את 10 הבנות הקשות ביותר, בעייתיות ביותר, מצוקתיות ביותר ועובדים איתן אחד על אחד, עם עבודה פרטנית, פעם בשבוע פעילות קבוצתית, יש פעילות תהליכית שזה יכול להיות אילוף כלבים, זה יכול להיות המון המון תחומים. מדובר פה בעבודה עם זכוכית מגדלת אחד על אחד ואני מאד מאד מקווה שהיא תתפוס עור וגידים ואנחנו

נוכל כמובן למנף גם את העניין הזה. כמובן, תוכנית 'סיכויים' שנכנסת לשנה הרביעית שלה, אין ספק, ההתחלה שלה היתה מאד קשה, לא ממש הלך, היה לנו המון התלבטויות – כן להמשיך אותה, לא להמשיך אותה. תראו, עובדתית היום 'סיכויים' עומדת במצב של כ-86%, עשיתי סטטיסטיקה של 3 שנים אחורה, מהנערים שנכנסו ר"פ (עם רישום פלילי), חבריה שעמדו בבית-משפט לצורך העניין ואיזה אופציות היו להם – בית-סוהר לנערים, 'גילעם' של משרד העבודה והרווחה, או ללכת לתוכנית. צריך להבין, תוכנית 'סיכויים' נמצאת בתוך הסטטיסטיקה. זו תוכנית לאומית, זו תוכנית ששותפים לה שירות מבחן הנוער, משרד הקליטה, הנגב והגליל שותפים לה, קרן 'דורותיה', משרד הקליטה. שותפים לה המון. ביטוח לאומי בתוך הסיפור. זו תוכנית לאומית, זו תוכנית שרשומה גם בדו"ח שמיט וארגון 'ידידים' מפעיל אותה. 86% מהסטטיסטיקה שבדקתי לא חזרו על עבירות, לא חזרו על עבירות. 86%, רבותי, זה הרבה.

מר רון נחמן – ראה"ע : זה עצום.

מר חגי סלק : והשתלבו בתוך הקהילה. אז התוכנית כן מוכיחה את עצמה. היום יש בה 20 נערים ונערות ששותפים לפעילות, שנמצאים בעבודה תהליכית. יש ועדת היגוי אחת לשלושה חודשים, יעל מגיעה. עכשיו גם אנחנו כמובן רוצים את משטרת ישראל בתוך הסיפור. וזה מאד מאד תהליכי, מאד מאד בנוי. יש עוד שתי תוכניות שאנחנו, מה שנקרא, אנחנו לא מעורבים בזה באופן ישיר, אנחנו עוזרים מבחינה תקציבית, מבחינת כוח אדם, המרכז הבינתחומי, אנחנו ממשיכים לעשות את זה, כבר כמה שנים, פיתוח מנהיגות, מרכז אתגרים, יש את הקבוצה הזאת שאז ראינו אותם שאמורים ללכת ולעשות את ההכשרה.

גב' חנה גולן : שעושים כבר.

מר חגי סלק : שעושים את ההכשרה. חבריה שמשתלבים שמה ועובדים ועושים. ויש עוד תוכנית שהיא לא מחוץ לעיר, אלא היא שייכת למכללת אריאל,

למרכז האוניברסיטאי אריאל, שחלק מהדברים, אנחנו נתנו להם שם 16 סטודנטים, אבל אני חייבתי אותם שהסטודנטים האלה, הם יפעילו אותם בסופו של דבר פנימה לתוך העיר. זה חלק מההתניה, זה לא היה. זה לא היה, זה השנה, חייבתי לפחות 85% מהסטודנטים שאנחנו נותנים, להפעיל אותם בתוך העיר, ואז אני יודע שיש סטודנטים שנמצאים באיזה מוזיאון שואה של איזה שהוא בחור מבוגר. יש כמה דברים שאני לא בקיא בהם, אבל רואה והבנתי. תוכנית 'פינה משלי' זו תוכנית חדשה. תוכנית 'פינה משלי' בעצם באה ומשתלבת בתוך כל התוכניות. מה זה 'פינה משלי'? ניגשנו לרב אקשטיין מהקרן לידידות, באנו לו ברעיון, אנחנו יודעים שהרב אקשטיין מאד מאד אוהב פרסום. הוא איש טוב, הוא איש נחמד, הוא איש מקסים, הוא אוהב פרסום. אמרנו לו – בוא תשמע, יש לנו קבוצות, יש לנו תהליך, יש לנו עבודה, אנחנו רוצים ללכת לבתים לעשות מה שנקרא עבודת חריש, ביקורי בית, איפה שצריך. ילד שאין לו את המיטה, את המזרון, את השולחן לשבת, לא משנה כמה חונכים נשים עליו וכמה עבודה תהליכית נעשה איתו, זה לא ייגמר בטוב, זה לא יהיה טוב. אנחנו מדברים על 10 מיליון שקל שנכנסו גם השנה, שנה שעברה עוד 10 מיליון שקלים. כרגע אנחנו עומדים על 20 מיליון שקלים. אנחנו העמדנו כאן השנה, עשינו פה פעילות ונתנו ל-8 משפחות, אני אסביר גם למה זה 8 משפחות. 8 משפחות קיבלו חדר מאובזר עד הסוף, עד גיל 18. מה קורה? אם חגי עכשיו הוא ילד, בעייתי מאד, שנמצא בעבודה מה שנקרא פרטנית עם חונך, מגיעים אליו הביתה, רואים שאין לו, אבל יש לו גם אח, אז מה, האח לא יקבל? אז נותנים גם לאח. ויש גם אחות, אז האחות לא תקבל? היא גרה שם. אז מה, זה יהיה לו וזה לא יהיה לו? אז נותנים גם לזה. אנחנו הגענו למצב שמ-8 משפחות, אתם יכולים לעשות חשבון מהיר, אולי רישתנו איזה קרוב לאיזה 20-30 חדרי שינה. אנחנו מדברים על 'שמרת הזורע' שזכתה במכרז הזה, חברת 'שמרת הזורע', שהיא מאבזרת את החדרים. אנחנו מדברים על כ-8,000 שקלים כל חדר. כל חדר, רבותי. אבל שוב, אנחנו עושים את זה רק תוך כדי תהליך. כלומר, אני לא אאשר, לדוגמא, אם ברווחה לצורך העניין אלי יבוא ויגיד לי – תשמע, הילד הזה זקוק – הוא לא יקבל. הוא חייב להיות בתוך תהליך, בתוך אחת מהפעילויות של הפרויקט התהליכי. סך הכול, עוד פעם, אנחנו מדברים על 9 קבוצות שפעילות, אנחנו לא מוסיפים את 'פינה משלי'. עכשיו, צריך גם להבין עוד פעם משהו שהוא מאד מאד

משמעותי ומהותי. אריאל נחשבת לעיר עוגן במחוז. היא הוכתרה לפני 3 שנים כעיר עוגן. והיתה בעיה להכתיר את בעיה כעיר עוגן.

עו"ד אריאל עזריה: מה המשמעות? מה זה עיר עוגן?

מר חגי סלק: אני אסביר. עיר עוגן זאת עיר שאתה בא ואתה אומר – או קיי, זה המחוז של חגי שמייצג את ארגון 'ידידים', צפון שרון שומרון, על הכיפאק. יש פרמטרים של מספר קבוצות, יש פרמטרים של מספר תושבים, יש פרמטרים של תקציבים שמושקעים, יש פרמטרים של תהליך אותה קבוצה. כלומר, לא קבוצה שנפתחה, עבדה שנה, נסגרה ונפתחה קבוצה אחרת. יש כמה פרמטרים מאד משמעותיים, שבאתי ואמרתי, רבותי, על השולחן, אריאל עומדת בפרמטרים האלה. זה היה עובדה קיימת, היא עומדת בפרמטרים. אמרו לי – אבל מה זה? זה אריאל, זה 20,000 תושבים. מה עכשיו, תהפוך אותה לעיר עוגן? ההתעקשות שלי היתה שכן. עכשיו, צריך להבין, ה-1,500,000 שמושקעים היום באריאל, same מושקע בחיפה. 200,000 תושבים בחיפה, 20,000 תושבים באריאל, אני משקיע אותו תקציב.

מר אלי שבירו: המיליון וחצי, חלק זה matching של העירייה?

מר חגי סלק: כן, העירייה משתתפת, בוודאי.

מר אלי שבירו: בכמה?

מר חגי סלק: לעירייה יש השתתפות של,

גב' חנה גולן: פתחנו תב"ר. אתה יודע את זה. אני לא זוכרת בעל פה, אבל יש אצלכם את כל החומר.

מר חגי סלק: לעירייה יש השתתפות, אני מעריך, בערך של 15 עד 20%

מעלות ההוצאה, מהמיליון וחצי שקל, כן, אכן כן. יש השתתפות. דרך אגב, אצלי זה כלל מאד מאד גם ברזל, לא רק שאין השנה, אני לא נכנס לעיר שלא משתתפת. עיר שלא משתתפת כנראה שהיא לא רצינית. באופן טבעי זה נופל.

מר אלי שבירו: 100%. זה בסדר גמור.

מר חגי סלק: היו לי ניסיונות מרים בשנה הראשונה שהגעתי. אני באתי מהתחום העסקי, מהתחום של הסקטור השלישי, ניסיתי, ראיתי שזה לא עובד, אמרתי – לא עובד, חבל על הכסף. ואיפה שמשלמים אתה רואה,

עו"ד אריאל עזריה: לטעמך העירייה משקיעה מספיק?

מר חגי סלק: אנחנו צריכים עוד לפתוח את בית 'ידידים'. צריך להבין שמי שמנע לפתוח את בית 'ידידים' זה היה ביבי, לצורך העניין. היה אז כבר תקציב מוכן לעניין הזה והיה הכול ורצינו לפתוח את זה, וזה נעצר ממש בדקה ה-90, אבל אנחנו עוד נפתח. אני לקחתי על עצמי לגייס את התקציבים האלה וכן לפתוח. אבל בגדול, עוד פעם, מדובר בעיר של 20,000 תושבים, פחות מ-20,000 תושבים, שמתנהגת כמו עיר של 200,000 תושבים מבחינת השקעה, מבחינת עבודה. בחיפה יש לי 11 קבוצות. פה יש לי 9 קבוצות.

מר רון נחמן – ראה"ע: כמה בכפר-סבא יש לך?

מר חגי סלק: בכפר-סבא יש לי שתי קבוצות.

מר רון נחמן – ראה"ע: לא צריכים שם. הכול בסדר.

מר חגי סלק: זה כרגע מה שיש שם.

מר רון נחמן – ראה"ע: כמה תושבים יש בכפר-סבא?

גב' שירה דקל: בישיבה הבאה אני אעשה מצגת על כפר-סבא. באמת, רון,

אני בעד ללמוד. אני אציג לך את המחלקה לנוער קהילה וצעירים בעיריית כפר-סבא.

גב' חנה גולן: נזמין את מנהלת המחלקה, היא תציג.

גב' שירה דקל: יפה. אני הסגנית, אז אנחנו יכולות להציג. אני יכולה גם

לדאוג שהיא תהיה אם תרצו. יש להם מחלקה לצעירים מאד מעניינת, מגילאי 18 עד

35, אפשר ללמוד הרבה.

גב' חנה גולן: אנחנו כל הזמן לומדים מרשויות אחרות, אנחנו בקשר,

אנחנו יודעים מה נעשה גם בכפר-סבא.

מר רון נחמן – ראה"ע: אנחנו שמחים שאת מפעילה את כישוריך שם אחרי שלמדת

פה, הכול בסדר. כמה תושבים יש בכפר-סבא?

גב' שירה דקל: 90,000.

מר רון נחמן – ראה"ע: 90,000, טוב, שתי קבוצות.

גב' שירה דקל: אתה לא רוצה לדעת את תקציב הנוער שם, רון.

מר אלי שבירו: מעניין מה תקציב הנוער שם.

עו"ד אריאל עזריה: מה זה מעניין מה תקציב הנוער שם?

מר חגי סלק: בסופו של דבר, עוד פעם, שאלתם אותי שאלה מקצועית

ואני עונה מקצועית. אריאל היא עיר עוגן. אתה שואל אותי אם היא משקיעה מספיק. יש 3 ערי עוגן היום במחוז – זה עכו, חיפה ואריאל. בדרך יש הרבה ערים גדולות, הרבה ערים שלא קיבלו. צריך גם להבין עוד דבר, כל שנה פה, מעבר לתקציבים שאמרתי, עוד מושקע פה אירוע סיום. יש 3 אירועי סיום סך הכול בכל המחוז, אחד מהם הוא פה. שנה שעברה הבאנו לפה את ה'דרבוקומניה' וכל החבורה הזאת. יש פה השקעה מאד מאד גדולה. ואני אוסיף גם שמנכ"ל הארגון, שמעון סיאני, בחר לעשות את יום פתיחת השנה ולהתארח בעיר אריאל, שגם לזה יש משקל ומשמעות. זה לא מובן מאליו. בדרך כלל עושים את זה בבאר-שבע, עושים את זה בתל-אביב, עושים את זה בחיפה.

גב' חנה גולן : ולמה הוא בחר אותנו?

מר חגי סלק : הוא בחר מהסיבה, שוב פעם, שפה מדובר, עוד פעם, בתופעה שהיא בסך הכול מבחינת ארגון 'ידידים' היא תופעת מכה. זו עיר של 20,000 תושבים. אני אומר את זה עוד פעם על השולחן. אני מכיר גם ערים אחרות שאני לפעמים נכנס ושובר את הראש וזה לא עובד. זה הקיצוני השני. ויש ערים שזה כן עובד, אבל לא עובד בזה. עוד פעם, זה הכול מתחיל ונגמר בסדרי עדיפויות. הכול מתחיל ונגמר בסוג של סדרי עדיפויות. אני יכול לפחות להגיד שכל עוד אני נמצא פה וכל עוד ימשיך השיתוף פעולה הזה, אני מבחינתי משקיע בעיר הזאת כנציג הארגון. כנציג ארגון 'ידידים', כמנהל המחוז, אמשיך להשקיע בעיר הזאת.

מר יחיאל תוהמי : איך אתה מגיע לכל הנערים האלה?

גב' חנה גולן : הוא לא stand alone. חגי הגיע אלי לפני 3 שנים. אתה מתקשה להגיד, אני אגיד את זה. הגיע אלי לפני 3 שנים, הכרתי אותו פעם ראשונה, לא נראה לי משהו, האמת, ואמר – תשמעי, אני מנסה מנסה מנסה, לא הולך. באתי להגיד שאני עוזב.

מר רון נחמן – ראה"ע : היה באריאל. רצה לעזוב.

גב' חנה גולן : אמרתי לו – תספר מה אתם יודעים לעשות במקומות

אחרים ואנחנו נעשה גם פה. הוא היה סקפטי. ועכשיו אני שמחה לשמוע את הסקירה.

שאנחנו עיר עוגן, שאנחנו זה. יפה. תודה רבה. אני לא צריכה את המצגת הזאת.

מר רון נחמן – ראה"ע : וכל המוסיף גורע.

גב' חנה גולן : כן, וכל המוסיף גורע.

מר רון נחמן – ראה"ע : וכל המוסיף גורע וגורעת. משטרת ישראל. סרגיי.

מר סרגיי דלגץ : מי שלא מכיר אותי, שמי סרגיי, קצין נוער במרחב שומרון.

תושב העיר משנת 90 (לא קשור). אני אדבר בתור קצין משטרה. בתור קצין משטרה,

מה שאני אעשה, אני אציג לכם את הנתונים. הנתונים מבוססים על תוכנית

סטטיסטית שלנו, של המשטרה. אין לי מצגת, אז אתם מוזמנים לשאול שאלות תוך

כדי. כאשר על פי כל קבוצה סטטיסטית אני אתן לכם גם הסברים, איך בדיוק התוכנה

הסטטיסטית יודעת לשלוף את הנתונים האלה. כאשר הנתונים מתייחסים לשנים

2007, 2008, 2009. קודם כל סקירה כללית לגבי תיקים פליליים. יש מספר סוגים של

תיקים פליליים, כבר דיברו על זה בצורה כזאת או אחרת. יש תיק מסוג פ"א. פ"א זה

פנקס האשמות. זה למעשה תיק פלילי שאחריו נשאר רישום פלילי לבן אדם, לא משנה

אם זה קטין או בגיר. זה משהו שרואים על ידי מוסדות ציבור, מוסדות ממשלתיים,

יכול לפגוע באותו קטין בעתיד. ותיקי אי תביעה שמתחלקים לשניים.

מר יעקב עמנואל : וכשנמחק לו רישום פלילי אז מורידים את זה לגמרי?

מר סרגיי דלגץ : שוב, מה זה נמחק רישום פלילי?

מר יעקב עמנואל : הנשיא חונן אותנו. זה בסדר?

מר סרגיי דלגוצ' : זה עדיין נשאר לעיון פנימי שלנו כמשטרה. מה זה אומר?
זה אומר שאם האדם הזה יגיע לחקירה, בעוד 20 שנה יגיע אלי, אני כקצין משטרה, כאשר אני שוקל את הדברים אני רואה את זה. אני רואה את זה וזה נותן לי איזה שהוא אפיון לגבי הבן אדם. תיקי ט"מ שזה טיפול מותנה. אלה הם תיקים שהם קיימים אך ורק בקרב בני נוער קטינים. אני כקצין משטרה, כקצין נוער, יש לי את הסמכות פעמיים לפתוח לקטין תיק ט"מ, תיק אזהרה. כאשר יש מספר קריטריונים לתיק כזה: כמובן העבירה לא צריכה להיות עבירה מסוג פשע חמור. אנחנו מדברים פה על גרימות חבלה של ממש, על אלימות חמורה וכו'. לקטין לא צריך להיות רישום פלילי, אסור שיהיה לו רישום פלילי. הוא צריך להביע חרטה, להתנצל ולחתום על אזהרת קטין עם ההורה שלו. זה, שוב אני אומר, אני יכול לעשות את זה פעמיים לכל קטין מגיל 12 עד 18, גיל האחריות הפלילית. ותיקי ט', שזה תיק טיפול בלבד, שזה קטינים לפני גיל 12. שכאן כמשטרה אין לי שום טיפול בתיק, חוץ מגביית תלונה, איתור החשוד. אני מגיע לזה שהחשוד הוא עד גיל 12, אני מעביר את הטיפול פקידות סעד. המערכת הזאת מתייחסת לכל התיקים האלה, כאשר המערכת שואבת את הנתונים על פי אפיון של החשוד, אפיון המתלונן וסעיפי חוק העונשין. ותיכף כשאני אתייחס לכל קטגוריה אתם תבינו מה המשמעות של הדברים. עבירות רכוש שבהן הקטינים היו חשודים, אני מתייחס אך ורק לעיר אריאל, עבירות רכוש עם חשודים קטינים, ב-2007 – 25 עבירות רכוש, שזה תיקי חקירה, זה לא כמות חשודים. יחידות ספירה שלנו זה תיקי חקירה. ב-2007 – 25 תיקים. ב-2008 – 26 תיקים. ב-2009 – 36 תיקים עם עבירות רכוש. עבירות מין עם חשודים קטינים, זאת אומרת, הקטינים אלה שביצעו את העבירות. ב-2007 – 4 תיקים. ב-2008 – 9 תיקים. ב-2009 – 3 תיקים. ירידה דראסטית הייתי אומר. אלימות נגד קטינים במשפחה, כאשר כאן, שוב, התוכנה שהיא למעשה גולם, היא מוציאה את הנתונים האלה על פי סעיפי חוק העונשין בלבד. כאשר חוק העונשין יודע להתייחס לעבירות בתוך המשפחה, יש סעיפים ספציפיים יותר, ועבירות שהן לא בתוך המשפחה.

מר אלי גיל-עד : זה קטין שפוגע בקטין אחר?

מר סרגיי דלגץ : לא. אלימות נגד קטינים במשפחה זה כולם. מבחינת התוכנה זה כולם. זה הכול. זה יכול להיות גם קטינים. זאת אומרת, בתוך האלימות הזאת נגד קטינים במשפחה נכללים עבירות המין שדיברתי לפני זה.

גב' חנה גולן : אלי, תשים את הנתונים של ה –

מר סרגיי דלגץ : אגב, מבחינת הכתבה, אני לא קראתי את הכתבה הזאת. אני שמעתי עליה, לא קראתי אותה.

גב' חנה גולן : לא, אני רוצה עכשיו, אתה תקריא את הנתונים, מעניין לראות, לעשות השוואה.

מר סרגיי דלגץ : אין חפיפה. בדקתי כבר.

גב' חנה גולן : אבל אני לא מכירה את הנתונים, אני רוצה לראות.

מר סרגיי דלגץ : אז אלימות נגד קטינים במשפחה. 2007 היו 16 תיקים. 2008 – 18 תיקים. 2009 – 4 תיקים. 4 תיקים בלבד.

מר יוסי חן : כנראה לא מתלוננים.

מר סרגיי דלגץ : תיכף נגיע לזה. חכה יוסי. אלימות נגד קטינים סך הכול. כאשר אלימות נגד קטינים סך הכול, פה אני רוצה, שוב, לעמוד על החולשות של התוכנה הסטטיסטית. ושוב אני אומר, זו תוכנה סטטיסטית. כמו שאמרתי, תוכנה מוציאה על פי אפיון חשוד-מתלונן ועל פי סעיפי עבירה. עכשיו, אלימות נגד קטינים בסך הכול, זה אומר, דוגמא הכי פשוטה – יש לי קטין שהתלונן על זה שגנבו לו

קטנוע. זאת אומרת, הוא מתלונן קטין. ובאותו תיק חקירה, תוך חצי שעה, המשטרה פעלה בצורה מאד אפקטיבית, עצרה את החשוד והחשוד התנגד למשטרה, תקף שוטרים. זאת אומרת, לאותו תיק חקירה מתווסף סעיף של תקיפת שוטרים. יש לנו פה עבירת אלימות. יש לנו גניבת קטנוע, גניבת רכב ויש לנו תקיפת שוטרים. שתי עבירות, אבל זה אותו תיק. זאת אומרת, למעשה התוכנה היא לא יודעת להבדיל.

גב' חנה גולן : זה רחוק מהנתונים שלהם פשוט מרחק שנות אור.

מר סרגיי דלגץ : התוכנה מוציאה את התיק הזה כאלומות נגד קטינים. כי יש שם סעיף של אלימות ויש שם מתלונן קטין. היא לא יודעת להגיד שהאלימות לא הופנתה כלפי קטין אלא כלפי תקיפות שוטרים. אז שוב, זה מה יש למשטרה בשלב זה. אז 2007 היו לנו 82 תיקים. 2008 – 61 תיקים. 2009 – 55 תיקים כאלה.

מר רון נחמן – ראה"ע : איך אתם מסבירים את המגמה של הירידה?

גב' חנה גולן : לא מדווחים.

מר סרגיי דלגץ : לא, דווקא לא. איך אנחנו מסבירים את המגמה? את האמת, אני דווקא יכול להסביר את העלייה, לדעתי, אני יכול להסביר את העלייה שתיכף אני אגיע אליה. יש פה אלימות בקרב הקטינים. מבחינת סמים, 2007 – 4 תיקים. 2008 – 27 תיקים. 2009 – 3 תיקים.

מר רון נחמן – ראה"ע : מה קרה?

מר סרגיי דלגץ : היה סוכן בתוך העיר אריאל.

גב' חנה גולן : תפסו אותו.

מר סרגיי דלגץ : לא, סוכן שלנו. סוכן משטרתי. אני רוצה להזכיר לכם שאנחנו כמרחב שומרון, אנחנו אחד מהמרחבים הגדולים מבחינה גיאוגרפית בארץ. זאת אומרת, אנחנו מטפלים לא רק באריאל, אין מה לעשות. אין לי מושג, בכתבה הזאת, שנתון סטטיסטי, לא יודע מאיפה הוא הוציא את הנתונים. מרחב שומרון, הטיפול שלנו מתחיל כאן, איזור בית אריה והגבול הצפוני שלנו זה מגידו. ומהבקעה, מן הסתם, עד מה שמוגדר כקו הירוק.

מר יעקב עמנואל : הנתונים האלה שאתה אומר זה רק תושבי אריאל?

מר סרגיי דלגץ : כאן זה רק אריאל, כן.

מר יעקב עמנואל : לא בית אריה ולא כל מיני.

מר סרגיי דלגץ : מה אני הוצאתי זה אריאל בלבד.

מר יעקב עמנואל : עכשיו, למי הולכים הנתונים האלה? למי אתם נותנים אותם? למי אתם מדליפים?

מר סרגיי דלגץ : אני אישית לאף אחד.

גב' חנה גולן : מה שאלי הסביר, שבדו"ח של המועצה לשלום הילד, כמו שהרווחה, משרד הרווחה מעביר למועצה לשלום הילד, ככה משטרת ישראל מעבירה למועצה לשלום הילד את הנתונים. אבל המשטרה, למה סרגיי יש לו את הנתונים האלה? תספר. אני כתבתי מכתב בעקבות הכתבה, כתבתי מכתב לאלברט אוחיון. אלברט אוחיון אמר לי - אני צריך לקבל אישור לתת לך נתונים מבודדים של אריאל. פנו לזה שמעליו, ל-ממ"ז, בקיצור, קיבלו אישור בשביל להוציא, שלסרגיי יהיו נתונים מבודדים. אבל הנתונים הכלליים, עובדה שבשנתון הזה, מי שיסתכל, אין אף ישוב בשומרון, רק אריאל. כאילו אין ישובים. אז זה אומר שכל הדיווחים הם ממשטרת

אריאל על כל תיקיהם. ונפגשתי עם אלברט. שאלתי אותו – תגיד לי, מכל המחוז שלך (סרגיי היה – הוא שמע את השאלה) באמת אנחנו המקום הכי? הוא אומר - אתם המקום הכי? אתם גן עדן. אני בשמחה הייתי גר פה. אני יכול להראות לך כמה ישובים פה בסביבה שלכם שלא הייתי שולח את הילד שלי אפילו לבית-ספר שם.

מר יעקב עמנואל : הדוגמא שנתת, שתוך כדי טיפול בתיק אחד נוסף עוד תיק שני, את התיק השני אתה מדווח לאלי גיל-עד? אתה אומר לו שיש כזה מצב? נוער בסיכון, עשה משהו, גנב וספה, תוך כדי הוספה שתפסו אותו הוא תקף שוטר, בסדר?

מר סרגיי דלגץ : אם הוא קטין כן.

מר יעקב עמנואל : אתה מדווח לאלי?

מר סרגיי דלגץ : לא לאלי. אני כמשטרה לא מכיר את אלי.

גב' חנה גולן : שירות מבחן, אם הוא חושב שיש צורך.

מר יעקב עמנואל : רגע, הוא פונה אליכם? הוא נותן לכם את הנתונים?

מר אלי גיל-עד : פגיעה של בגיר בקטן, אז זה כן עובר אלי.

גב' חנה גולן : ויעל עובדת מול שירותי הרווחה שלנו.

מר יעקב עמנואל : הדיווחים האלה גורמים לכל הבלגאן הזה, צריך להבין.

מר רון נחמן – ראה"ע : בשביל זה הדיון הזה הוא טוב.

גב' חנה גולן : הדיון הזה מצוין.

מר רון נחמן – ראה"ע: פותחים את העיניים ורואים 'לא כצעקתה'.

מר סרגיי דלגצ: אני ממשיך. הקטגוריה האחרונה זה אלימות בקרב

הקטיניים. זאת אומרת, קטיניים אלה שמבצעים עבירות אלימות. ב-2007 – 37 תיקים.
2008 – 39 תיקים. 2009 – 53 תיקים.

מר רון נחמן – ראה"ע: זה עליה.

מר סרגיי דלגצ: כן, ממש עליה.

מר רון נחמן – ראה"ע: זו עלייה רצינית.

גב' יעל אורן: זה כמעט 50% מהמופנים לשירות מבחן, לא רק מאריאל,

על עבירות של אלימות בכל הארץ. אלימות ואחר כך עבירות רכוש.

מר סרגיי דלגצ: כאן אני רוצה להתייחס למספר דברים. קודם כל אני רוצה

להגיד שבתוך 53 התיקים האלה, רוב התיקים זה מה שהסברתי, ט"מ – טיפול מותנה.
מה זאת אומרת? זאת אומרת, זו עבירה ראשונה, עבירה שניה וכו'. שזה מתחבר,
ברשותכם בקצרה אני אקריא לכם, יש פה קטע של עדות של ילד, יליד 96, בן 13-14,
שהגיע מיוזמתו למשטרה להגיש תלונה. זאת אומרת, תיכף אתם תבינו למה אני
הבאתי את זה אליכם. "אני תלמיד כיתה ח'. לא מדבר עם 3 ילדים שהם מהשכבה
שלי. אתמול בשעה כך וכך, בערך בהפסקה, ניגשו אלי, הציעו לי שקל כדי שאדבר
איתם. לא דיברתי איתם. ואז אחד מהם איים עלי – אם אתה לא תדבר אני אהרוג
אותך. המשיכו להציק לי. לקחו לי סרגל. מאוחר יותר, אחרי הלימודים, ראו אותי
בפארק, פארק הנחל וכו', עקבו אחרי, בעטו בי עם רגליים ברגליים שלי, משכו לי את
התיק, לקחו לי בקבוק מים וברחו לי". זה תיק שעל פי הסעיפים יש פה איומים, יש
פה תקיפה. כמובן נפתח תיק, נחקרו 3 ילדים. אגב, בשביל קטין חקירה במשטרה

לדעתי זה אירוע מאד טראומטי. אני עד לפני 4 חודשים עבדתי, בכלל, מהרגע שהתגייסתי למשטרה ועד לפני 4 חודשים אני עבדתי במחוז תל-אביב והתפקיד האחרון שלי היה ראש משרד חקירות במודיעין של תחנת גבעתיים. אני רוצה להגיד לכם שבמחוז תל-אביב כזאת תלונה לא היתה מטופלת ברמה חקירתית. המשטרה כן היתה מתייחסת, היתה יוצרת קשר עם גורמי קהילה, גורמי רווחה. אגב, הם טופלו מבחינה חינוכית, הם הושעו מבית-הספר שלושת הילדים האלה. בנוסף לזה, הם הובאו למשטרה ונחקרו על ידי חוקר. לדעתי, זה לא מידתי, לדעתי. טיפול כזה בקטינים שהם פעם ראשונה ביצעו, זה טיפול לא מידתי. זה לא צריך להיות ככה. כאשר שוב, אולי כן, אבל בצורה, בהליך אחר כלשהו.

מר יחיאל תוהמי : צריך יותר הרתעה מאשר,

מר סרגיי דלגץ : כן. זאת אומרת, שוב, אתם ראיתם לפי ההתנהגות. זה שוב, זה הצקות בין ילדים. עכשיו, מה אני בא להגיד? במחוז תל-אביב למשטרה אין את ה'לוקסוס' לטפל בדברים כאלה. באריאל כן יש את ה'לוקסוס' למשטרה.

מר יחיאל תוהמי : זה מניעה.

מר סרגיי דלגץ : כן. זאת אומרת, מכאן הנתונים פה יותר גבוהים. ככה אני רואה את זה. מעבר לכך, יש פה פעילות עצומה של שוטר קהילתי, שנראה לי שאין פה אחד שלא מכיר אותו, את אדון בועז מישורי. הבן אדם נכנס לבתי-ספר, הבן אדם מעביר הרצאות, מעביר הדרכות. זאת אומרת, מכאן המודעות של אותו ילד בן 13,

גב' חנה גולן : יש תיבת תלונת בבתי-הספר.

מר סרגיי דלגץ : נכון. ומכאן המודעות של בן ה-13 – ואללה, יש משטרה. עכשיו, יותר מזה גם, לדעתי, ושוב, אני אולי פחות מוסמך כי אני קצין נוער, אני מטפל בקטינים שהם חשודים. אבל אני יכול להגיד שהמודעות הזאת גם פועלת לכיוון

כנגד ההורים. איזה שהוא ילד שהוא תפס 'קריזה' על אבא או אמא שלא נותנים לו לצאת החוצה, מתקשר למשטרה – ככה וככה, מתעללים בי, כולאים אותי בבית וכו' וכו'. היו כמה מקרים כאלה שאני מכיר אישית באריאל. אני לא יודע לתת לכם את הנתונים עכשיו של המקרים האלה. זה פחות או יותר. אלא אם כן יש לכם שאלות – אשמח לענות.

מר רון נחמן – ראה"ע: חברים, אני חושב שניתנו תשובות כאן לכל השאלות. אתה רוצה לשאול משהו? בבקשה.

מר אבי סמו: אני מדבר בשמי, בשם החברים שלי, אני מקווה שגם בשם כל חברי המועצה. אנחנו רוצים להודות לכל אנשי המקצוע שהגיעו לפה היום. אם זה אנשי הרווחה, החינוך, המשטרה. שוב, אנחנו רוצים להודות לכם על הסקירה המדהימה שנתת לנו. אנחנו רוצים גם לברך על העבודה הטובה והמבורכת שאתם עושים ותמשיכו לעשות. הפרסומים שהתפרסמו בתקשורת הטרידו אותנו כמו שהטרידו גם אתכם, אנשי הקואליציה. את כולנו.

מר רון נחמן – ראה"ע: נאום הגבר.

מר אבי סמו: ואנחנו שמחים שאנחנו שמנו את הנושא על ראש מעינינו והבאנו לדיון מאד ענייני בכל הנושאים האלה, למרות הניסיונות של כמה מהיושבים פה להראות שאנחנו עושים את זה מטעמי פוליטיקה או תקשורת או חס וחלילה לנגח את העבודה שאתם עושים, העבודה המצוינת שאתם עושים. רק חשוב לציין, שוב, שיש עדיין עוד המון עבודה לפי הנתונים המדאיגים שצינת עכשיו, הן מבחינת חשיפה, מניעה, טיפול ואכיפה. וכמובן לאחל לכם בהצלחה בהמשך העבודה שלכם.

מר רון נחמן – ראה"ע: תודה רבה על ההודעה התקשורתית. עכשיו אני רוצה לסכם את הדיון הזה ולומר לכם שבדו"ח מבקר המדינה 58, נקבע שמה, אני רוצה להקריא כאן לפרוטוקול, אחרי הברכות וההצהרות, את הדברים, איך הגענו בכלל למצב הזה,

גם לדיון הזה של היום. "ב-19.6.2006 נפטרה בביתה באריאל תינוקת בת 3 חודשים. להורי התינוקת שתי ילדות נוספות, לאחת מלאו שנתיים ולאחרת 4 שנים. הורי הילדות הועמדו לדין בפני בית-המשפט המחוזי והורשעו בעבירות שונות שעניינן פגיעה בילדיהם. האם הורשעה גם בגרימת מוות ברשלנות לתינוקת. ההורים נדונו לעונשי מאסר". דו"ח מבקר המדינה, שכתב את הדברים האלה, העלה על המוקד 3 גורמים: את משטרת ישראל, את שירותי הרווחה של אריאל ואת משרד הרווחה. ואנחנו ענינו לדו"ח הזה. היתה בעיה של דיווחי משטרה ותיאום בין כל המערכות של כל המקרה הזה שהיה ומבקר המדינה כתב בדו"ח הזה, אני אומר לכם, תלך תסתכלו בו, זה הדו"ח שהיה מ-2007. כתב משרד מבקר המדינה, הוא כתב ככה: "משרד מבקר המדינה העיר למשרד הרווחה ולעירייה כי יש להתייחס לכל דיווח על קטין שהוא לכאורה קטין נזקק כאל אירוע חירום, והדבר מחייב קביעה מפורטת של דרכי החקירה, של המידע והטיפול בו. משרד מבקר המדינה העיר למשטרה כי מן הראוי שתקבע נהלים מפורטים באשר לטיפול בדיווחים שהיא מקבלת על ילדים בסיכון ובאשר לאופן מסירת המידע שלה לפקיד הסעד ברשות המקומית". זאת אומרת, יש כאן 3 גורמים – הרשות, משרד הרווחה והמשטרה. לאחר הדו"ח הזה פה, אנחנו קיימנו דיון בוועדה לביקורת המדינה בכנסת ב-9 לינואר 2008, בדיוק לפני שנתיים. המוזמנים לדיון שהשתתפו היו – יובל חיו, מנהל אגף בכיר במשרד מבקר המדינה; יוסף פונט, גם כן ממשרד מבקר המדינה; גליה רוזנבלום, ממשרד מבקר המדינה; אנוכי; המנכ"לית חנה גולן; שלמה אפרתי, סגן-ניצב, ראש ענף החקירות של מחוז ש"י; רפ"ק רם יקיר, קמ"ד נוער של המשרד לביטחון פנים; רפ"ק עודד מזרחי, קצין נוער של המשרד לביטחון פנים; נחום עידו, מנהל האגף להסדרים חברתיים במשרד הרווחה והשירותים; וד"ר יצחק קדמן, זה שהוציא את הדו"ח. כשהוא הציג את קדמן, אמר שפה אנחנו גרמנו רצח, בהזנחה של כל האלה. יש פה דו"ח שלם, זה מופיע ברשומות כדברי הכנסת. אני רק רוצה להקריא, כשאני נשאלתי מה אנחנו עשינו, עיריית אריאל. כתוב פה ככה: "לא מתווכח על זה אם זה רצח או לא ואני מבקש להביא לוועדת הביקורת של המדינה בכנסת את הדברים הבאים. מה עשינו? 1. חיזוק הקשר ושיתוף הפעולה עם המשטרה על פי הדו"ח. בעקבות האירוע התקיימו מספר פגישות בין צוות אגף הרווחה וצוות המשטרה לשם קביעת נהלי עבודה משותפים: א.

דיווח מידי על מקרה שיש בו חשש קטין בסיכון; ב. וידוא קבלת הדו"ח בכתב; ג. קביעת כתובת ברורה לפניות בנושא קטינים בסיכון. זה מה שעשינו שלב ראשון. שלב שני – נוהל פתיחת חקירה באגף הרווחה, שלפי דעתנו הוא קריטי. בעקבות האירוע התקיימו מפגשים בתוך אגף הרווחה על ידי רכזת חוק הנוער, בהם נקבעו נהלים כתובים ואלה הנהלים: א. כל דיווח בו מדובר על חשש לקטין בסיכון יוגדר כמקרה חירום ופקידת סעד תתחיל בחקירה סמוך ככל האפשר לעת הדיווח. החקירה תכלול את השלבים הבאים: ביקור בית, שיחה עם ההורים, איסוף אינפורמציה מגורמים בקהילה שיש להם נגיעה למקרה. בתום ביצוע שלושת השלבים תיקבע רמת הסיכון של המקרה וכן גם רמת הדחיפות של ההתערבות הנדרשת. בשלב זה יוגדרו באופן פרטני גם דרכי ההתערבות בהמשך. ב. כל דיווח בו מדובר על חשש לקטין בסיכון מתחת לגיל 3, יוגדר כמקרה חירום ויטופל באופן מידי לפי השלבים המוגדרים בסעיף א'. כמו שאנחנו יודעים על עבירות כלפי קטינים,

מר יוסי חן : סתם מעניין אותי, כמה עיריית אריאל משקיעה בשנה, פרסום בעיתון 'אטרקציה'.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני אספר לך.

מר יוסי חן : תספר לי.

מר רון נחמן – ראה"ע : עכשיו אני רוצה להמשיך את הדיון הרציני בוועדת ביקורת המדינה של הכנסת, כי לשם זה התכנסנו אחרי ההצהרה לתקשורת. אמרתי שהטיפול מחייב טיפול כמו במוקד חירום, שיש חדר מצב ודבר כזה. שלוש – וזה הדבר שנוגע כאן לכל הדיווחים – נוהל רישום ותיעוד של ההודעה. בעקבות האירוע נקבעו נהלים כתובים לרישום ותיעוד האירוע הבאים: על כל פניה בדבר חשש לקטין בסיכון ינוהל רישום ברור, יסודי ומדויק, שיכלול את הפרטים הבאים – תאריך ושעה מדויקת של קבלת הדיווח; פרטים אודות מוסר האירוע – שם, כתובת, טלפון, תפקיד; פרטים אודות האירוע עצמו, מהות האירוע, מקום וזמן; פרטים אודות הנפגע והפוגע – שם,

תפקיד. אלה הם הדברים שאנחנו עשינו. אלי גיל-עד נכנס לתפקיד. כאשר הוא נכנס לתפקיד אני קיימתי איתו ישיבה ראשונה. ההנחיה שלי היתה לאלי – אתה לא מכניס שום דבר מתחת לשטיח, הכול שקוף. אני רוצה, כל קטין שנתפס בסמים, כל קטין שנתפס באלימות, כל מה שקורה כאן, אתה לא מסתיר שום דבר, אתה את הכול מדווח. אני לא מפחד, כראש העיר הזאת, משום דבר בתקשורת, משום פרסום, גם כזה שהיה בעיתון 'הארץ'. אני קראתי כשחזרתי מחו"ל את הכתבה הגדולה הזאת. וכשקראתי אותה, אני פשוט לא הבנתי על מה אני קורא. כי מהם הישובים הבטוחים? אתם ראיתם מה אנחנו עושים, שמעתם מכל בעלי המקצוע מה אנחנו עושים כדי לאתר את הילדים האלה. מהם הישובים הבטוחים? את זה לא ראיתי בהצעה לסדר. אז אני רוצה להגיד לכם מה כתוב שמה. מבחינת הישובים הבטוחים ביותר עולה כי הישובים הערביים מדורגים בראש הרשימה. ב-2008 לא הוגשו כלל תלונות בבית-ג'אן, בג'וליס, ב-ינוך, ג'ת וב-בסבה. בנוסף, הישובים כרמל, זמר, בשמת טבעון, שיבלי, ירכא וכפר עאסם, עומדים על פחות מתיק פלילי אחד על כל 1,000 קטינים. מה אני אגיד לכם,

גב' חנה גולן : שם גן עדן.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני רוצה לומר לכם, אין אצל החרדים, אין אצל הערבים, אין אצל הבדואים, אין בתל-אביב איפה שהתחנה המרכזית הישנה, בכלל אני לא יודע איזו אוכלוסיה יש שמה, אין כלום. הוא היה במחוז תל-אביב, הוא יגיד לכם את הדברים. רק אריאל ועפולה מופיעות כמובילות בתחום הסיכון. כשאני קראתי את הכתבה הזו, כשקיבלתי אותה במייל וראיתי את זה,

מר יוסי חן : בדיוק כמו שאני קורא ב'אטרקציה', אותו דבר. אני גם קורא לפעמים דברים, כתבות מגמתיות ב'אטרקציה', ואני אומר, זה כאילו לא שייך אלינו. אותו דבר. זה אותו דבר, 'הארץ' ו'אטרקציה'.

מר רון נחמן – ראה"ע : אבל הואיל ואנחנו לא דנים כרגע על 'אטרקציה',

מר אלי שבירו: רגע, אבל הנושא הזה חשוב או לא חשוב?

מר רון נחמן – ראה"ע: תן לי לסיים את הדברים, אני אגיד לך בדיוק. קודם כל אני רוצה להגיד תודה. אני חושב אבל שהדיון הזה לא היה צריך להיות בישיבה שלא מן המניין, כי בכל מקרה, הרי הדבר הזה הוא נדון, היא מתוכנן. אבל מה? כדי שאתם לא תגידו שראש העיר לא מקיים ישיבות, הרי אתם אומרים את זה, אז מה אני עשיתי? נתתי את האו-קיי. שאלו אותי. בינואר אין לנו ישיבה של המניין, אז אמרנו בסדר, אז זה יהיה הישיבה הזאת.

מר אלי שבירו: לא, זו לא ישיבה מן המניין.

מר רון נחמן – ראה"ע: אני אומר, אם היתה ישיבה של המניין היינו שמים את זה סעיף ראשון בסדר היום, כי כך ראוי להיות. אבל הואיל ואני גם מתחשב באופוזיציה, רוצה לתת להם אפשרות להתבטא, הרי כל הזמן צריך לתת להם איזה שהוא דבר,

מר יוסי חן: זה ככה נראה לך. אבל אנחנו רצינו ישיבה ייחודית לנושא הזה בלבד, והחינוך הוא בראש מעייננו, ולכן עשינו את זה. היות ובישיבות של ועדת חינוך מגיעים החבר'ה הנחמדים האלה ובכלל לא מדברים ולא נותנים סקירות ולא זה ואין פרוטוקולים, אז היום הצלחנו להגיע לישיבה עניינית והבאנו את כל האנשים שלא מכירים אותנו ויכירו אותנו, ואולי ישתפו איתנו פעולה, וגם נביא תוצאות ונצמצם נזקים.

מר רון נחמן – ראה"ע: אני מודה לכל האנשים שהם מומחים בחינוך, לרבות יוסי חן, שיש להם ניסיון עשיר. אני שמח על ההתעניינות.

גב' חנה גולן: יוסי, יש פרוטוקולים.

מר יוסי חן: רק לא מגיעים אלינו. אולי אנחנו לא נחשבים.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני רוצה לסכם את הישיבה בבקשה. יוסי, זה היה ברור, המסר ברור. אני שמח שאנחנו קיימנו את הישיבה. אני שמח, אני מקווה לפחות, שכתוצאה מהישיבה הזאת, השם הטוב של אריאל גם לא ייפגע.

גב' שירה דקל : הוא נפגע כבר, רון. הוא נפגע לא בגללנו. אל תסובב את זה אלינו.

גב' חנה גולן : תני לו לסיים. למה את קוטעת אותו? אתם נגררים לויכוח אישי. תישארו אתם, אנחנו נלך.

מר יוסי חן : אני גם מקווה שבעוד שנה, במקום 72, יהיה לנו 30. אז נגיד שעשינו את שלנו. במקום 72 ילדים מטופלים בשירותי מבחן יהיו 30 אני מקווה, אז נגיד שבזכות הישיבה הזאת צמצמנו.

מר אלי שבירו : ב-2009 יש ירידה.

מר יוסי חן : יש ירידה. יפה, אתה רואה? זה כבר מאז שנבחרנו, ב-2009 נבחרנו, כבר יש ירידה.

מר רון נחמן – ראה"ע : יוסי חן, הבנו. אני לא רוצה להמשיך את זה. אני אסגור את הישיבה ואני גומר את העניין. אני אומר תודה לכל המשתתפים פה. לאלה שהגיעו מאגף הרווחה. בשמי, בשם כל מליאת המועצה ותושבי אריאל, רוצה לומר לכם תודה גדולה על כל העבודה. אני מכיר את אגף הרווחה בכמה תקופות, לא בדיוק מתפקדות. בראש וראשונה לאלי, ראש אגף הרווחה, שהכניס שיטת עבודה, אווירת עבודה, שיתוף עבודה באגף הרווחה עצמו, מה שאני לא זוכר אותו הרבה מאד שנים. ואני מכיר משוש לבבי וקדימה. אני אומר את הדברים האלה. שתיים – שיתוף הפעולה עם שרה פרא מאז ששרה פרא נכנסה לתפקיד של מנהל אגף החינוך והמוטו הוא שיתוף פעולה

בין החינוך, בין הרווחה, בין המרכז לתרבות הפנאי,

מר יוסי חן : לבין חברי מועצת העיר.

מר רון נחמן – ראה"ע : אני אומר קודם כל את אנשי המקצוע.

מר יוסי חן : לחברי ועדת חינוך, לסגן ראש העיר. חנה, באמת, זה נראה

לך מינהל תקין שסגן ראש עיר לא יכול לדבר עם מנהלת אגף חינוך? באמת, זה נראה

לך מינהל תקין? מה קרה? ממה אנחנו פוחדים? ממה?

גב' חנה גולן : בואו נסגור את הישיבה, נדבר.

מר רון נחמן – ראה"ע : אתה רוצה להפריע לי לדברים? אני אסגור את הישיבה.

מר יוסי חן : אתה יכול לסגור את הישיבה מתי שאתה רוצה.

מר רון נחמן – ראה"ע : הישיבה נעולה. תודה רבה.

חנה גולן
מנכ"ל העירייה

רון נחמן
ראש העירייה